

SZARVASI HIRLAP

TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

SZERKESZTŐSÉG: Tűs-utca 572. sz., hová a lap
szellemi részét illető közlemények küldendők.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egyszerre 3 kor. Félévre 4 kor. Negyedévre 2 kor. Egyreztáma 16 fill.
Magyarok minden vasárnap reggel.

Felölös szerkesztő és lapfajdos:

Benczúr Sándor.

KIADÓHIVATAL: Tűs-utca 572. sz., hová a hirdetések,
előfizetési pénzek és reklamációk Intézőndék.

EGYES SZÁM KAPHATÓ:

Müller K., Farkas S., Pócsy M., Pletenik J., Keszecsk J., Glorik
Gy., Vitéllé J. irak kersekedőben.

Karácsony.

(X.) A repülő idő szárnyán újra visszatért, hogy vigasztaljon. Nincs a keresztény világnak ünnepe, mely annyi édes érzéssel töltene el az emberi szívet, mint ez. Nagyt, kiesinyét egyformán. A gyermeksergegnék álmát rabolja el a kis Jézus közeledő születésnapja: mi nagyok könnyezve állunk meg az égő karácsonyfa előtt, lelkünkben a boldog múlt emlékével. Magunk is gyermekkévé válnak újra: megtisztít, önfeledté tesz az a kép, mely a gazdagok palotáiban ragyogó díszszel; a szegények kunyhóiban egyszerű őszinteséggel élénk társul. Megható mind a kétő, mert a szeretet lebegi körül. Szeretet ünnepe, karácsony, régóta visszacsúrlak! Valóban, ez a szeretet teszi az embert nagygyá, mert a béke nyugalmát önti a szívekbe. Az a szózat, melyet angyalok serege a betlehemi pásztoroknak küldött, szétáradt az egész világon, hol ájtatosan borul le a kis Jézus előtt a hívők sokasága.

Legyen békeesség e földön! A szózat végtelen erővel hatja át a bensőket. Éreznünk kell e napon, hogy amit a kis Jézus nekünk ajándékol hozott, a legdrágább ajándék minden között, mi részünkre kijutott. Éreznünk kell fölemelő voltát: éreznünk kell, hogy csak e béke ölében lehetünk boldogok; éreznünk, hogy egész életünket e béke útján kellene megfutnunk. Gyarlóságunk megszegi; e szent nap varázslatos fénye azonban részesévé tesz, mert egészen bevilágította lelkünket. Az igaz érzés áthatottsága több a szeretet eszméjében, mint tettek érzés nélkül.

Ezt az áthatottságot szülte a karácsony ünnepe: azért olyan szent, olyan tiszta, búvájos ünnepünk. Nincs a teremtésben ember, ki a kis Jézust vallva, e napon a szeretet erejét ne éreznő; s

nines, kit e szeretet meg ne vigasztalna, föl ne emelne, meg ne erősítene. Milliő alakban ismétlődik a pásztorok hódolata, milliő szív dicséri az Urat, ki megszületett, hogy megváltson. A megváltás munkája most is folyik. Folyik a szeretet fegyverével, mely milliőkat mentett meg, de el nem vesztett senkit. Mikor a gyilkoló fegyverek esőve felénk meredez, ott látjuk azt a másikat; hatalmas mindeniknél, de megmentő erejével egyetlen Vajba ez a fegyver vezetne minden hódításnál s járná be a földet dicsőséggel! Oh, mert hisz' oly nagy szükség van rád Szeretet, Megváltónk ajándéka!

Óvakodjunk az idegen ügynököktől.

Sok szó esett már arról, hogy az idegen mozgó képviselők mily nagy mértékben be szokták csopni a velük ügyletet kötő, a dologhoz nem értő, tudatlan népet.

Gyakorta érkezik hír az ország különböző részeiből ezen ügynökök káros üzelméről, melyeknek száz közül kilenczvenkilenc esetben eikerülhetetlenül és menthetetlenül áldozata lesz az alaposan becsapott polgártárs háza, földje, marhája, egész vagyona. Nyomorúság lesz az osztályrésze azon káprázatos ígéretek beváltása helyett, a melyek tisztára gyermek mesék s a melyek csupán arra valók, hogy ez ügynökök — e téren valóban művészi talentummal dolgozva — telebeszéljék a nép gyermekének tudatlan lejt, elvakítsák a szemét, s horgukra kerítsék a halat: a velük ügyletet kötő polgár egész vagyonát. Mert nappal világosabb az s bővebb fejtegetésre egyáltalán nem szorul, hogy a fényes ajánlatok, ígéretek nem realis alapokra vannak bázizozva, sőt azoknak valóra váltása nemcsak a valóság, de a lehetőség határán is messze kívül esik. A mire már szarvason is megtörtént szomorú esetek ijeszítő példánul szolgálhatnak.

Nagy előnye s különös bátorságot kölcsönöz galád s a népet károsító üzelmek véghez vitelére az ügynököknek az, hogy ők, a mint ez ügylet kész — ill, a berek, náduk, erek — szép esőndben kerekét oldanak s vígan nevetnek, a markukban lévén a prédu, míg a megkárosított polgár ühheti bottal a nyomukat.

De azt hisszük, igazunk van, a midőn azt állítjuk, hogy majdnem minden egyes

ilyen esetben a károsított polgár csak magára vehet. Mert hiszen ma már majdnem minden községben — így Szarvason is — van majdnem minden társaságnak helyi képviselője, a kiket a polgárok ismernek, a kikben megbízhatnak, s a kik a saját reputációjuk, sőt saját egyéni anyagi érdekeik szempontjából is ovakodni fognak attól, hogy a velük ügyletet kötő polgárt megkárosítsák, becsapják. Mert hiszen a helyi ügynök nem távozhat el a községtől más vidékre az üzlet megkötése után. Ide köti családja, háza vagy földje. Már pedig ha egy polgárt becsap s ennek híre megy — a mint hogy bizony híre megy — ovakodni fog mindenki attól, hogy vele ügyletet kössön s így a helyi képviselő két szék közt a földön marad. Mert ha a helyi polgárok nem kötnek vele ügyletet, másfelől a megbízó társaság mint alkalmatlan, nem megfelelő embert, a ki nem képes ügyletet kötni, bizony el fogja csopni. Tehát már a helyi ügynök saját anyagi existenciájának fenntartása és gyarapítása, boldogulásának előmozdítása útját szegi annak, hogy ügyfeleit megkárosítsa. A mi az idegen ügynöknél éppen megfordítva áll.

Ezért vehet magára s csakis magára minden ember, a kit az idegen mozgó ügynökök megkárosítottak; mert nem a helyi képviselőket valamelyikével költötte meg az ügyletet, mikor módjában lett volna.

Különösen a szarvasi polgárok szerencsések e tekintetben. Mert az tudni való, hogy az újabb időben a becsapások legnagyobb százáleka nemcsak a gépeladások, hanem a különféle biztosítások s főleg — nagy számuknál s elterjedtségüknel fogva — az életbiztosítások területére esik. Már pedig Szarvason ugyszólván az összes biztosító társaságoknak vannak helyi képviselői. Válasszátok ki magatoknak ezek közül azt, a kit megbízható, derék, becsületes embernek tartotok, a kiről tudhatjátok, hogy a maga megélhetésének módját a tisztességes uton-módon szerzett haszonban keresi és találja meg, nem pedig a ti börtök lenyuzásával akar haszonra szert tenni. Ezekhez a helyi képviselőkhöz forduljátok, ha nem akartok kárt szenvedni, s óvakodjatok az idegen ügynököktől. Mutassatok ajtót nekik, ha be-bekopogtatnak háznitokba s ne üljek fel mézes-mázos szavainknak, mert utána vessz a vagyonotok. Óvakodjatok az idegen ügynököktől.

Előfizetési felhívás.

Az az általános rokonszenv és minden oldalról tapasztalt megelégedés, melyet közönségünk lapunk iránt ugy annak megindítá-

Mai számunk 14 oldal.

sával, mint azóta is állandóan tanusít, örvendetes jele annak, hogy kitűzött ezünket, ha még egészen el nem értük is, elismerése annak, hogy azon az uton haladunk, mely a kitűzött cél, a siker felé vezet. Lapunk fennállása még igen rövid idejű, nagy sikerekkel tehát nem dokumentálhatjuk munkásságunk eredményét, de annyit mindenesetre elértünk már is, hogy kivittuk magunknak azt a posztót, a hol jelentőségünk felismerése mellett egy társadalmi, mint egyéb közhasznú kérdésekben számot tevő szerepünk jutott.

S hogy e szerepünket továbbra is fenntartjuk s hogy az általános és közérdekeknek mindig szolgálalában fogunk állani, biztosítéka volt s marad ezutánra is függetlenségünk és önállóságunk, melyet sem anyagi érdek, sem párt-szempont nem befolyásolhat, az igazság kimondásánál, a ferde és visszás állapot orozásánál kezünk semmi tekintetben kötve nem lesz.

Midőn lapunk célját és irányát a fentiekben utoljára ismerteltük, megjegyezzük még, hogy lapunk szerkesztésénél a vidéki hírlapírás legnehezebb kérdését — a hírszolgáltatást — szintén nem kevesebb lelkiismeretességgel igyekeztünk megoldani. Híreink megbízhatók, aktuálisak, s lehetőséghez képest helyi érdekűek s ezentul a községi hivatalos hirdetések is közzélni fogjuk hir alakjában. E mellett a lap irodalmi részére is kellő gondot fordítunk, amennyiben a tárcza- és egyéb irodalmi cikkeink a vidéki hírlapok közzé lehetőségi mértékén mindig felül állanak.

Most, hogy az év új negyedébe lépünk, lapunk előfizetésére felhívást intézünk, előfizetőinket pedig kérjük, hogy előfizetéseiket megújítani sziveskedjenek.

A Szarvasi Hírlap előfizetési ára:

Egész évre	8 kor.
Félévre	4 kor.
Negyedévre	2 kor.

Tisztelettel

a SZARVASI. HIRLAP kládóhivatala.

HIREK.

— **Olvasóinknak és munkatársainknak boldog karácsonyi ünnepeket kívánunk!**

— **Szerkesztő változás.** Lapunk eddigi felelős szerkesztője, *Salacz Elemér* ur ezen állásáról, egyéb elfoglaltsága miatt lemondott. A mai számtól kezdve, a „Szarvasi Hírlap“ felelős szerkesztője, lapunk eddigi szerkesztője és tulajdonosa, *Benczúr Sándor* lesz.

— **Isteni tiszteletok sorrendje.** A szarvasi ág. ev. templomokban a karácsonyi ünnepek alatti, az isteni tiszteletok a következő sorrendben fognak megtartani. Karácsony első napján d. e. az ó-templomban tót és magyar nyelvű, s új-templomban pedig urvacsoraosztással egybekötött

tót nyelvű isteni tiszteletok. Karácsony másodnapján az ó-templomban tót nyelvű s az új-templomban urvacsoraosztással egybekötött magyar nyelvű isteni tiszteletok lesz. Ó-év utolsó estéjén az ó-templomban tót nyelvű s az új-templomban pedig magyar nyelvű isteni tiszteletok lesz. Új-év első napján az ó-templomban tót és magyar s az új-templomban pedig tót nyelvű isteni tiszteletok lesz.

— **Személyi hir.** Dr. Kreszmárik János, városunk országgyűlési képviselője, a karácsonyi ünnepekre körünkbe érkezett.

— **Lelkészválasztás.** A most alakult szentetornyai ág. ev. egyház első lelkészévé *Podhradszki János*, szarvasi lelkész választotta meg.

— **Eljegyzés.** Podhradszki János szentetornyai ág. ev. lelkész a napokban váltott jegyet, *Dankó Soma* szarvasi ág. ev. tanító leányával, *Ilonka* kisasszonnyal.

— **Karácsonyi szünet.** A helybeli polgári leányiskolában f. hó 23-án d. e. 10 órakor fejezik be az első harmadot az értesítők kiosztásával. Ugyanezeker veszi kezdetet a karácsonyi szünet, mely bezárólag január 4-ig tart.

— **Az első harmad.** Főgymnasiumunkban f. hó 20-án d. e. 10 órakor ért véget az első harmad. A tanuló ifjuság kezébe kapta az előmenetelőről szóló értesítőt, s aztán ki boldogan, ki bánatos arccal ment haza. A helybeliek hamar átálesnek a szülők örvendőre dicőbrő, vagy fénygetődzve gáncsoló szavain; de a vidékiek egyrésze szinte karácsonyra viszi haza az örvendetes vagy szomorú hirt, a jó vagy rossz értesítőt. A szülők már a belépésről tudják az eredményt, mert pl. a *jeles* osztályzatot vivő kopogtatás nélkül ront be nagy büszkén a lakószobába, a jó keményen, az *elégséges* szerényen kopogtat az ajtón, az *elégtelen* a konyhában áll meg, várva, míg észreveszik s ha nemesak *elégtelen*, de hozzá algymnasista is, akkor már a pitaryalóban kezdődik a keserves zokogás, melyre az apa zordon ábrázattal, a mama pedig sírva jelenik meg a föllárt ajtóban. Nehéz jelenetek ezek, de legtöbbször hasznosak, mert az év végén aztán legtöbbször nagy vígan lobogtatja a bizonyítványát az ilyen sebesült; nem áll meg a konyhában, hanem a szavakkal rohan az édes anyja ölébe két karjába: *Nem buktam meg édes anyám!*

— **Mulatságok.** A *békésmegyei egyetemi ifjuság* budapesti köre karöltve a Szarvason időző egyetemi polgárokkal nagy szabású megyei bálat fog rendezni Szarvason, a jövő hó első felében. — A *szarvasi kereskedő ifjak* 1903 január 3-án zártkörű táncestetélyt rendez az Árpád szálloda dísztermében a „Sanatörüm“ javára. A nagy számú és lelkes rendezőeség fáradszallanul buzgólkodik a mulatság minél sikeresebb tételén s a mint értesülünk, nemesak helyből, de a vidékről is igen számosan készülődnek kereskedő ifjaink mulatságára, amelyen *Pepi* új zenedarabokat fog a közönségnek bemutatni. — Az *iparos ifjak Önképzőköre* december 26-án rendez táncmulatságot az Árpád szállodában.

— **Gondnok választás.** A szarvasi ág. ev. egyház f. hó 28-án egyetemes gyűlést tart az új templomban, mely alkalommal fog az egyház gondnokai állás betöltését, jelöltek *Sárhány Mihály* az eddigi gondnok, *Burgulya Pál* és *Szrnka J. János*.

— **Jótékonyág.** *Garai Frigyes*, az „Árpád szálloda“ bérleje azon alkalomból, hogy leány gyermeke született, a helybeli szegények között nagyobb összeget osztott szét az előjáróság által.

— **Jegyzőválasztás.** Kondoros községénél megüresedett II-od jegyzői állás, a f. hó 22-én megtartott képviselőtestületi gyűlésen lett betöltve, mely alkalommal II-od jegyzővé egyhangulag *Fülöp József* helyettes anyakönyvvezető lett megválasztva.

— **Kossuth-szobor-alap.** Községünk előjárósága által a „Kossuth-szobor alap“ javára megindult adománygyűjtés bent a községben már véget ért, a gyűjtés eredménye 1193 korona. A szobor-alapgyűjtést ellenőrző bizottság az e hó 18-ikán megtartott gyűlésén elhatározta, miként felkéri a tanyai tanítókat, hogy ők is gyűjtjenek a szobor-alap javára, s hogy ezáltal alkalom adassék a külső tanyai lakosoknak is arra, hogy adományaikkal ők is gyarapítsák a szobor alapját.

— **Tenyész-apaállatok megvizsgálása.** Községünk előjárósága felhívja mindama gazdákat, kiknek köztenyészésre szánt apaállataik vannak, hogy azokat jövő évi január 19-én délelőtt a községűháza udvarára felülvizsgálat céljából felvezetessék, illetve felhajtassák.

— **Országos vásár.** A szarvasi téli, ugynevezett *Tamásnapi* vásár az elmúlt szombaton és vasárnap folyt le, s a téli vásároknak nézve szokatlan jó időben. Szombaton volt a lánszűzűvásár, a felhajtás szokatlan kismérvű volt, s így az árúk elég jók voltak. Nagy volt a kereslet bizott jószág, igaz ökör s katona alá való lovak iránt. A hizott sertésvásár szokatlan élelk volt, bár a felhajtás nagy volt, de a kereslet ezzel nagyon is arányban állott, s fizettek 40–41 krajczárt különként elősúlyban a hizott sertésekért. Vasárnap volt a belső vásár. Bár iparosaink nagy reményeket fűztek e vásárhoz, de sajnos, hogy a nyomott pénzügyi viszonyok miatt, e reményükben csalódtak.

— **Szobafűz** volt csütörtökön éjjel *Szlichta Tivadarnak* a *Szl.-István király-utczában* levő lakásán. A kár körülbelül 100 kor., mely azonban biztosítás utján megtérül. A tűz — melyet maga a kárvallott oltott el — valószínűleg úgy keletkezett, hogy a köplőadában levő fűrészpör egy eldobott cigarettától meggyuladt.

— **Párba.** Városunk közönségét minden irányban izgulomban tartja azon kétes ki-muneteli s véresnek ígérköző párba, melyről eddig még csak sutlogva beszélnek, de annyit előre is tudnak, hogy a „kettő közül az egyiknek halni kell.“ Az esetnek előzményei vannak s az ok, amint a francia mondja magyarul: keresd az asszonyt. E kinos ügyben, bár a részleteket még titok fedi — a következőket sikerült megtudnunk: *Köhn* és *Spitzer* az Árpád kávéházban ültek, midőn az időjárás egyhangú témájáról egy merész fordulatú oly irányba tereltek a beszélgetés irányát, mely *Schlesinger*nek mélyen a becsületébe szántott. *Schlesinger* természetesen megharagudott; s minthogy tudvalevően, aki haragszik, annak nincs igazsága ügyvédhez szaladt s követelte, hogy a bíróság adjon neki elégtételt. — Minthogy az ügyvéd, ki a vádaskodás alaptalan voltát lávva, felvilágosította, hogy ott nem megy semmire, *Schle-*

singernek elkeseredésében érlelődött meg fenti gyilkos csejnye.

— Ha a bíróság nem ad elégtételt, majd veszek én! Kihívom mind a kettőt amerikai párbajra. S ekkor tette azt a végös kijelentést, hogy egyiknek a kettő közül halnia kell.

A párbajnak eme furcsa módja, hol csak a kihívottak élele forog kezükön — persze mindenfelől általános derűt kelt s kiváncsian várjuk most már, hogy Kólin és Spitzor közül tehát melyik hal meg.

— Az ügyvédi kamarából. Az aradi ügyvédi kamara Kis János úcsódi ügyvédét önkéntes lemondás folytán az ügyvédek sorából törölte.

— **Mi a smuczigság.** Egy amerikai lap a következő barátságos sorokkal hívja fel a közönséget az előfizetési díjak beküldésére: Az ember használhatja a nyakán lévő szemölcsöt inggomb helyett; felülhet a vasuti kocsi ütközőjére, hogy ingyen utazhassék; óráját éjjelre megállíthatja, hogy ne kopjók; az i-betűt pont nélkül, a t-ét vonás nélkül írhatja, hogy tintát spóroljon; sőt beültheti anyja sírját gabonával, hogy az is hasznot hajtson; hanem egy újságot 2-3 hónapig rendszeresen elfogadni és mikor fizetésre kerül a sor, azt „Nem fogadom el” jegyzéssel visszaküldeni, ez már smuczigság.

— **Üngylikos főpncez.** Nemrég megírtuk, hogy a szarvasi központi kávéház főpnceze, Nusser József üngylikossági kísérletet követelt el. Háromszor lőtt magára, de egy golyó sem hozta el a várt halált. Azó: a ágyban fekvő beteg volt s a napokban kezdett jobban lenni. Felesége a napokban magára hagyta s a beteg ember az idő alatt felakasztotta magát egy nádrágszűrre. A szobában elszakadt nádrágszűr az tetaltak egy másik szegyen, mi azt bizonyítja, hogy Nusser-nk másodszer sikerült csak az üngylikosság.

— **Szoncziós meglepetés.** Barmily hihetetlenül hangzik, mégis igaz, hogy aki 2 fittal előfizet a legszebb képes magyar hetilapra, az „Ország-Világ”-ra, az *karácsonyi ajándékul egy 6 koronás díszített lap ingyen.* Ez a díszült a karácsonyi könyvtáraz legszoncziósabb terméke. 100 kiváló, jeles író és poeta novelláit, verseit, továbbá hirtve zeneköltők zene-műveit tartalmazza ez a kötet, képekben és czikkokban bemutatja ezenkívül Magyarország összes főtápnját és polgármestereit. Irodalmi kincsesháznak nevezhető az Ország-Világ idei karácsonyi ajándék-almanachja, melyet dr. Uradý Antal és dr. Fark Zsigmond, az Ország-Világ szerkesztői szerkesztettek nagy gondal és kiváló ízléssel. Mindenki, aki csak 2 fittal fizet elő negyedévre az Ország-Világ-ra, megkapja a rendkívül becses művet, azokonkívül pedig negyedévig címére kapja az Ország-Világ-ot. Az Ország-Világ minden egyes száma bővelkedik novellákban, versekben, szép, eredeti képekben, költészetek közöl, kótamelléklettel és divatvezetőkkel képekkel. Minden számban 2-3 regényt közöl az Ország-Világ, külön regénymelléklete is van, melyek könyvbe köthetők. Évente többször színes műmellékletet is ad ingyen, melyek bármely szoba díszét képezik. Aki tehát önmagát és szeretteit öleső és kellemes meglepetésben akarja részesíteni, az rendelje meg az Ország-Világ-ot és küldjön postautalványon 2 forintot az Ország-Világ kiadóhivatala címére, Budapest, V., Held-utca 7. szám. 3-3.

— **Zivatárjelző szolgálat Budapestben.** Budapestben olyan műszereket állítanak föl, a mely néhány órával előre jelzi a bekövetkező zivatart.

— **Gazdátlan milliók.** A kiluzott sorsjegyek, részvények, záloglevelek stb. nyaréményei révén sok millió korona hever gazdátlanul az illető pénztárakban, egyszerűen azért, mert a kisorsolt értékpá-

pirok jogos birtokosai mitsem tudnak arról, hogy sorsjegyük ki van huzva. Eanálfogva, a kinek sorsjegyei és egyéb értékpapirjai vannak, arra nézve rendkívül fontos egy megbízható sorsolási lapnak a járátása. Ilyenként ajánlható a *Pénzügyi Hírlap*, amelynek sorsolási mellékletjét a Pénzügyi útmutatón a m. kir. belügyminiszter hivatalosan is ajánlotta. A lap előfizetői a januári számmal ingyen és bérmentve megkapják a *Pénzügyi és Tőzsdéi Évkönyvet*, amely sok hasznos tudnivalón kívül tartalmazza a kezdettől fogva az 1902. év végeig kihuzott, de kifizetés végett bemutatni elmulasztott sorsjegyek, kötvények és záloglevelek hiteles kimutatását, úgy hogy e könyvből bárki azonnal megláthatja, ki van-e sorsjegye huzva, vagy nincs. A *Pénzügyi Hírlap* előfizetési ára egy évre, a *Pénzügyi Útmutatóval* és a *Pénzügyi és Tőzsdéi Évkönyvvel* együtt 5 korona, amely postautalványon küldendő be a kiadóhivatalba, VII., Kerepesi-ut 44. szám.

— **A magyar közönséghez.** Minden magyar ember tegye a szívére a kezét és valja meg őszintén önmagának: szabad-e ténlenül nézünk tovább, hogy ebben az ezeréves magyar hazában hogyan hanyatlók a magyar faj uralma? Pusztulunk anyagilag, süfödünk erkölcsileg és lélektelenségére vesztjük a talajt lábaink alá. Visszanövösbe és viszálykodásba merülünk; holott minden erőnket egyesítve kellene megfeszíteni arra, hogy a miénk, a magyar faj legyven az uralom földében, iparban, kereskedelemben, pénzügyben, politikában, egy szóval a nemzeti élet minden megnyilatkozásában. De ha ezt akarjuk, akkor a léha közömbösséget, az unott némbírómságnak egyszer már véget kell szakítanunk.

A magyar társadalmat, a művelt magyar középosztályt e tekintetben súlyos mulasztás terheli. Évtizedeken át tette azt, hogy agyába, szívébe, családi szentélyébe a nemzetellen és erkölcstelen szellem behatoljon, és ott gyökeret verjen, hogy azután kiforgassa tiszta, nemes, nemzeti, önmagyar gondolkozásából és ez által könnyű szellem idegenkedés, idegen érdekek vonaló költelére fűzze. A saját pénzén, a saját erejével növelte negyra a magyar közönség azt a sajtot, a mely a komoly, higgadt, hazafias gondolkodást küllé közelétkélt és helyette beelítte a léhságot, a könnyelműséget a nagy nemzeti érdekek semmibevevését, a nemes, hazafias törekvés-kétségnyelést. Csakis a magyar nemzeti gondolkodás eme szonruv átkülsős magyarizata meg mái közélet-politáink; csakis nemzeti gondolkodásunk eme megromlása tette lehetővé, hogy a magyar közélet kikisik a magyar pénz, a magyar föld, az ország szellemi és anyagi vezetése.

Bartha Miklós és Holló Lajos orsz. képviselők egy évtizednek nehé munkáját szentelték arra, hogy a sajátban megteremtsek egy olyan organumot, amely a magyar faj ezen örvendelmi harcainak legyen zászlóvivője. Az álluk teremtett „Magyarország” nem egy szűk körű politika hirdetője, hanem az egész magyar társadalm lelkiismeretének és külfelgóságának őszinte megnyilatkozása. Micsélt a formákban, de bátor az igazság hirdetésében. Következő a nagy czélok szolgálatában. — A „Magyarország” nem csúnya a közönséget visári igényekkel a maga körébe; szomorú is volna, ha a művelt közönség ezira értéktelen ajándékokkal engedné magát és magyar lelkiéletét félrevezetni. A „Magyarország” szerkesztősége kiváló újságot akar nyújtani a magyar közönségnek. Hiszen ma már általánosan elismert dolog, hogy zsurnalisztikailag a legjobb lap a „Magyarország”, a mely a család minden tagjának kiváló szellemi élvezetet nyújt. Ez a lap szándékosan kerül a léha, értéktelen és üres éleztelődéseket, mi a magyar ember lékéhez sohasem illik. E helyett változtat, bő olvasmányokat, kitűnő regéyeket, tárczákat, szellemes apróságokat és elsősorú megkítható értesüléseket közöl hasibájn. A „Magyarország” szerkesztőségének élén Lovász Márton dr. orsz. képviselő felállításra áll, kit a legelső magyar írói gárda vesz körül és támogat a munkában. Minden értesítés a lap részére, előfizetés és más küldemények csak ezen címen küldendők: „Magyarország, paplap, Budapest.” — Minden további czimezés fölösleges. — E előfizetési árak a rendesek. Egy hóra 2 kor. 40 fill., negyedévre 7 kor., félévre 14 kor., egész évre 28 kor. — A magyar társadalm bizonyára sorakozni fog a „Magyarország” nagy czéjai köré és támogatásával lehetővé teszi azok megvalósítását.

Meghalni volna jó. . .

Szerelme! hű, igaz szerelme!
Keresem nálad, édes anygal,
Köszöttek az ingoványba
Mámorban égő, lázas aggyal.

Azán, hogy mindjobban besüppedt
A mély finár, a merre léptem,
Megtudtam, hogy hiába minden!
És késő van már visszatérnem!

Éidőszéfnyp volt szerelme! lángja,
Mely a bánatnak feneketlen,
Szomorú zúgó tengerébe
Ragadta mámor-ittas lelkom.

A láng kilobbant . . . és az örvény
Mélyébe hull alá a testem . . .
. . . Meghalni volna jó! Hisz édes,
Te úgyse vagy az, kit kerestem!

Ógdárp Terencz.

Az én gyámságom.

Amikor szegény Boldizsár bátyánk jobblétre szenderült, úgy történt, hogy árván maradt leánya részére gyámul engem rendelt ki a tótör. Én ugyan-ebben a megbízásban csupán emberbaráti kötelesség teljesítésére való felhívást láttam, mert azon felfogásban életem, hogy embertársainkon segíteni és az elesett árvánkon — ha az mindjárt egy tizen-nyolcz éves viruló hajadon is — jót tenni emberbaráti kötelesség.

Hogy ezen kötelességteljesítésre való felhívás épen jókor jött, talán mondanom is felesleges, mit után már-már lemondtam még a lehetőségéről is annak, hogy minden feltűnés nélkül és gyanu elkerülése mellett néhány napra a fővárosba utazzam.

Feleségem azonban, a személyemhez fűzött eme újabb kötelesség teljesítése ellen már eleinte is ellenetéseket próbált tenni; mikor pedig gyámi tiszteletből folyólag most már harmadszor kellett volna utra kelnem, hogy a hagyatéki vagyon értékesítése tekintetében gyámoltammal személyesen értekezzen, feleségem a már tőle megszokott nyájasságával imígyen marasztalt.

— Nem megy.

Ez ugyan marasztalásnak elég kurta volt, de tagadhatatlan, meg volt benne minden kellenék ahöz, hogy maradásra bírjon.

Ha valaki azt gondolná már most, hogy feleségem e szívélyes és gyöngéd marasztalásának oka ama spórolási elvben gyökeredzik, melynél fogva ő a házi kiadásokat szükséges, szükségesebb és legszükségesebb elnevezések alatt

osztályozván, minden garast melyet kiad, előbb a fogához ver, vagy ha valaki azon fellevésben élne, hogy eme nyájas marasztalás kulforrása azon odaadó szeretet, melylyel irántam viseltetvén, a tőle való távollét némi szivbeli fájdalmak keltésére adna okot, mondom, ha valaki ezt gondolná, nagyon csalódná, amint hogy nagyon csalódtam magam is, nem gondolván meg, hogy feleségem egy tizennyolcz éves viruló hajdon feletti gyámkodásban részemről egyéb aggályos inkompatibilis esetet is lát fennforogni.

Ebbeli nézetének szavakban is kifejezést adott; soha meg nem történt kalandokkal s ehez hasonló dolgokkal gyanusítván, azt mondta, hogy az árvaszék is helyesebben cselekedne, ha az árvák és elesettek ügyét jobban védelmezné: a kinevezendő gyámok házi erényeiről előbb alapos meggyőződést szerezne.

Ily körülmények között igen természetes tehát, hogy czen alaptalan gyanusításokat hallva, azok ellen leltem minden erejével tiltakoztam.

Szeplőtlen multam, tisztas jelenem is, már-már őszfejemre való hivatkozással igyekeztem bizonyítani feleségem aggodalmainak alaptalan voltát, amely igyekeztem annyira elragadt, hogy szinte teljes beismerésben voltam feleségem gyakran hangoztatott azon meggyőződésével szemben, hogy bizony nagyon tapasztalja rajtam az öreg korrall járó azon tulajdonságok jelenségeit, melyek sok esetben ifjúkori könnyelműségekre vezethetők vissza; mondom, ezen ékesszólásomat már-már majdnem siker koronázta, s teljes ártatlan voltom imígyen beigazolvá, az elutazási engedély már majdnem kezemben volt, a midőn számításomban egy váratlanul közbejött esemény teljesen megzavart.

A dolog úgy történt ugyanis, hogy feleségem még o hónap elején elküldte a szobalányunkat. Lidia — így hívták a szobalányt — az egésznok különben nem volt oka; egészen jó leány volt, s szerettük is és ki tudja, talán ma is nálunk szolgál, ha a véletlen úgy nem akarja, hogy egy szép napon egy vasuti kalauzzal megismerkedjék. Ez a vasuti volt az oka mindennek. Ismeretségük bár rövid volt, de eseményekben annál gazdagabb s így történe-

tett, hogy Lidia — miután napról-napra mind szomorubb lett, sőt a konyhán gyakran siráson is értük, egy napon sűrű könnyhullatások közt kijelentette, hogy ő már többé szobaleány nem lehet, legfeljebb, ha szobasszony s el is ment.

Feleségem, az áldott jó-asszony, ki a házi gondokkal és a cseléd-mizériákkal valószínűleg terhelni nem akar, mit sem szólt arról, hogy időközben a czupringernél már más leányt is rendelt. Így történt aztán, hogy amint egy délután írószobámban ülve a csendes magányt és egyedüllét élvezve, gondolatban az elesett árvák ügyeivel foglalkoztam, csendes kopogtatás után egy aranyos kis portéka, egy eleven szemű kis barna rebbent be a szobába.

Feleségem nem volt odahaza, így tehát jó alkalom kínálkozott, hogy az új szobalányt gondos és alaposabb megfigyelés tárgyává tegyem. Eme figyelmes szemlélődés közben azon alapos meggyőződés érlelődött meg bennem, hogy ez a szobalány nekünk megfelelő lesz, legalább én meg voltam vele elégedve már az első tekintetre is.

Minthogy azonban gondos házi fő vagyok, s a cselédek erkölcsi tisztasága előttem mindenkor lelkiismereti kérdés. vizsgátóadásimnak fonalát ezen kényes irányba tereltem és némi habozás után meg is kérdeztem.

— Volt-e már galambom szeretője?

— Még nem volt, de lehet.

— Terringettét — mondtam magamban, majdnem fennhangon — ez épen nekünk megfelelő lány lesz. Miután azonban eme felelet előttem nem volt egészen világos, kérdést intéztem a felől, hogy mely körülmények azok, melyek a lehetőséget nem zárják ki?

— Hát biz azért nem volt eddig, mert nem volt, aki belém szerezsen.

— Na, de ilyet mondani, vétekdem most már fennhangon, hogy ilyen aranyos kis jószágoknak, mint magácska, hogy olyan szép szemeknek, mint a magácskáé, ne akadtak volna bámulói, az szinte a lehetetlenséggel határos, hiszen tudom magamról, mikor még én is fiatal voltam . . .

— Hiszen a tekintetes ur még egészen javakorabeli ember!

— Ejnye, ejnye, mondogattam magamban, ez a leány meg lesz fogadva. Ennél különbet keresve sem találunk s minthogy manapság, ha az ember egy jó cselédre tehet szert, bizony nem megvetendő szerencse, ez okból minden igyekezetem oda irányult, hogy vele a helyet jó eleve megkedveltessem, miért is semmiféle áldozattól sem riadtam vissza, s bizony észre sem vettem az idő gyors haladását, a melylyel az új szobalánynál eszközölt előleges tanulmányozásom is párhuzamosan rohamlépessel haladt. Midőn kijelentettem végül, hogy tekintse magát általam felfogadottnak, az iránt atá pált jóindulat annyira eltöltötte keblem, hogy a végén foglaló fejében átöleltem karsu derekát s egy javakorabeli embertől telhető csókot nyomtam az arczára.

Még el sem hangzott a csók csattanása, midőn az ajtó felnyílt s azon feleségem lépett a szobába, ki a foglalóadásnak imígyen tanuja lett.

Nem tagadom, de hiába is tagadnám, feleségem ezen váratlan megjelenése teljesen megzavart. Nem mintha az efféle meglepetések egyéb körülmények között is közönyösen hagynának, de jelen helyzetemben, az árvákon való segítés akcióim küszöbén, mondatom, teljesen megzavart, ugyanarra, hogy a már ismeretes és megszokott hidegvérem is teljesen elhagyott. Ennek tulajdonítható tehát az a kétségbeesett eszme, melylyel magamon, helyzetemen s az árvák ügyén segíteni véltem.

— A gyámoltam, a Boldizsár bácsi leánya, a Janka — mutatam be a lányt. Nos kocsikém — tettem hozzá csókolj kezet a néminek.

A feleségem, ennyi megálatkoltottság láttára, az első pillanatban szóhoz sem jutott, csak aztán, midőn egy megvető pillantást vetett felém, mondta:

— Tóni, Tóni, te meg vagy halva! amit, hogy hiába ne monddott légyen, újra kinyitotta az ajtót s én szemtől-szemben állottam gyámoltammal, kit feleségem sürgönyileg hívott hozzánk, hogy a hagyatéki vagyon értékesítése tekintetében vele személyesen értekezzen.

Tarr Dezső.

Volt egy mesém

*Volt egy mesém, el is mondtam
Valakinek,*

*Boldog álmok szíze, tiszta
Szerelmek! —*

*Édes arczi, mosolygó kis asszonykának, —
Hajladozó lilíomnak, rózsaszáznak! —*

*Van egy mesém! A szívem is
Azt siratja*

*— Elmondánám, — de nincs, a ki
Meghallgassa! —*

*Az, a ki úgy örült rajta régidőben,
Hajh! odakinn alszik már a
Temetőben!*

Székelv Sándor.

Ábrahám és Sára.

Írta: Sárkány Imréné.

A nagy tudományú természet-tanár, Ábrahám Gedeon úr, néhány nap előtt tért haza hosszú tanulmányútjáról, melyet több év óta keleten folytatott. Mikor az egyetlenem beszámolt a szerzett eredményről, első dolga volt régi kedves barátját, Benődi Géza, honvédezzredest értesíteni látogatásáról, melyet legelőször nála szándékozik tenni.

Benődi igen nagy örömmel fogadta a kedves hírt — de megúsította a feleségének, hogy barátjának minden kiváló jó tulajdonsága mellett egy nagy hibája is van — ki nem állhatja a nőket. Tehát ő attól fél, hogy ha Ábrahám megtudja, hogy megnősült, vagy nem jön el, vagy nagyon rövid ideig fog náluk maradni. A szép asszony jó kedvű mosolylyal biztosította az urát, hogy azon esetre, ha megérkezik a vendég — bizza csak őt egészen rá, majd meglátja, hogy a tanár úr elfeledi minden ellenszenvét a nők iránt.

Benődi meg volt nyugtatva s csókot lopva a mosolygó piros szájaeszkéről, — vidáman távozott megteendő a szükséges előkészületeket. Másnap csakugyan megérkezett a tudós tanár úr, de anint meglátta barátja feleségét, a kocsin akarta hagyatni a bőröndjét. Hanem a szép ház asszony nem engedte és úgy elbánt a bizalmatlanul tekintető tanár úrral, hogy az azt sem tudta, hogy kerül be a szobába a szépen megterített reggeliző asztal mellé. Sőt még azt sem tagadhatta, — ha őszinte akart lenni, hogy a gondig készítetett és a kedves házi asszony által felszolgált reggeli igen ízelett neki s olyan jól érezte magát barátjánál, hogy maga is esodálkozott felette.

Mikor az asztalt leszedték s a szép asszony elégedett mosolylyal távozott, Ábrahám úr meg nem állhatta, hogy meg ne mondja barátjának, milyen szerencsés ember lehet ilyen aranyos asszony birtokában. Az ezredes alig akart hinni a saját füleinek, soh'sem gondolta volna, hogy valaha Ábrahám úr nőről így nyilatkozik. Fel is használta az alkalmat, hogy kisménezza a tanár úr előtt a házaselet áldásos örömeit s csölozson az agglegénység elhagyatottságára. Ábrahám úr gondolkodva hallgatta szavait, de nem válaszolt. Benődi meg volt így is cégedve a hatással s egyőbről kezdett beszólni — s csakhamar a nélkülözhetetlen cigaretták kékes füstkarikái közé temetkeztek.

Kis idő múlva hirtelen azt kérdezte a

tanár úr barátjától, hogy folytatja-e még a naplóírást?

— Igen, volt a meglepődött válasza.

— Ha nem félnék, hogy ő nagysága betalál jönni, arra kérnék, olvassd fel nekem naplódnak azt a részét, mely nőddel való megismerkedéséről szól, — nagyon szeretném tudni, hogy kerültektek össze.

— Évike miatt, így karácsony előtt, tökéletesen nyugodt lehetsz, annyi titkos dolga van neki, hogy örül, ha elbujhat előlünk. Ha nem tudnám, hogy az én számomra készit valami meglepetést, még féltékeny lennék, olyan titkolódzó az utolsó időben. Különbén szivesen teljesitem kívánságodat legalább látni fogod, milyen sajtáságosak néha a végzet útai s kinyitva íróasztala fiókját, a következőket olvasd fel egy jó vaskos kötetből, komolyan figyelő barátjának:

— Ezelőtt néhány évvel, mint kapitány vettem részt a nagy hadgyakorlatokon. A véletlen a gróf Mikó kastélyba szállásolt el. Mikor elfoglaltam szobámat s egy kissé szénéztem benne, minden olyan szomorú, különös hatással volt rám. Úgy éreztem magamat, mintha valami sirlóttban lettem volna, még a levegő is nyomászónak tűnt fel. Pedig hát semmiben sem szenvedtem hiányt, nagyon is bőven el voltam látva. De olyan szokatlanul történt minden a kastélyban, mintha láthatatlan szellemek intézkedtek volna minderről.

Mikor a grófnál a köteles látogatást megtettem, szinte féltém végig menni a hosszú, üres folyosón, egyetlen lélekkel sem találkoztam. Mikó gróf nagyon udvariasan, de igen kímérten fogadott, minden szaván látszott, hogy nem szereti a társaságot. Nem is maradtam nála sokáig, örültem, mikor már a szobámban voltam.

Másnap láttam a grófnőt Évikével a parkban sétálni, azok is oly szomorú egykedvűséggel lépegettek egymás mellett, mintha valami kényszernek engednének és beszólni sem tudnának.

A grófnét még igen szép asszonynak lehetett mondani, bár a haja teljesen ősz és meglátszik rajta, hogy sokat szenvedett.

Évike gyönyörű, sugár lányka, maga a kellem és jószág, kár, hogy az életvidámság teljesen hiányzik lényéből. Szép nagy lelkes szemei telve voltak lemondó fájdalommal s piczi piros ajkai úgy oszszeszorultak, mintha sohasem szándékoznának mosolyogni.

Természetesen nagyon szerettem volna megtudni, mi lehet az oka ennek a nagy szomorúságnak, a mi itt mindenkit és mindent elborít. — De hát nem volt, aki megmondja és én azt hittem, soha sem fogom megtudni. . .

Estefelé azonban Sári kisasszony, a grófnő kedvence és megbízottja kéretett magához. Kissé esodálkoztam, de azzal a reményvel, hogy talán Évikét is meg fogom látni, nagyon szivesen teljesítettem a kisasszony óhaját.

Évikét csakugyan ott találtam, mikor benyitottam a szobába. Mind a két lányka az ablaknál állott s nagyon tanakodtak egymással. Elfogódva mutattak helyet s néhány percz múlva Évike remegő hangon szólított meg, most még halványabbnak és szevedőbbnek látszott. Igazán megsajnáltam szegénykét.

Szóról-szóra így beszélt hozzám:

„Bocsásson meg, uram, hogy idefárasztottam s mint teljesen idegen szivessegre, nagy szivessegre kérem őnt. Ne ítéljen el bizalmamért, mert szokatlan körülmények, szokatlan útat követelnek. Lásza nekem szent meggyőződés, hogy a jó Isten őnt most, az én segítségemre küldte ide, hogy legyen, akihez bánatomban, elhagyatottságomban folyamodhassak. Az ön egyénisége olyan bizalmat keltő, hogy Sárrikával, az én egyetlen jóakarómmal, elhatároztuk az ön lovagiasságát igénybe venni.

Nézze ön ott a nagy hárs alatt azt a két urat, a kik oly elkeseredetten vitakoznak egymással. Az ifjabb gróf Mikó Endre, az én volt jegyesem, a másik báró Karvalyi Jóska, az én leendő ferjem. Csáládi körülmények örökre elválásztanak bennünket s hogy minnél nagyobb válaszfal legyen köztünk, Endrénék a katonai pályára kellett lépni, főhadnagy ranggal az ön századába osztották őt be. . . Mindenne kérem, a mi szent ön előtt, legyen jó indulattal a gróf iránt, amennyire teheti, oltalmazza meg őt önnön maga ellen, mert én tudom, érzem, hogy Endre keresni fogja a halált. — Itt elfojtotta szavait a zokogás s ha meg nem akadályozom, térdre hull előttem. — Alig tudtam megnyugtanni. Minden lehető megígertem, mert kimondhatatlanul meghatótt a naiv lányka egyszerű, de szívőbfakadó kérése. Ha a lelkem üdvét kérte volna, szivesen odaadnám egy derült mosolyáért, mely megenyhítené zaklatott szivesekjét. Alig volt időm, hogy újlag biztosítsam őt teljes odaadásomról, mikor hivatlan háborgató közeledtét jelezték s nekem távoznom kellett.

Szobámba érve, legényem várákozott rám elutazásra szóló parancsossal. — Bármit néhez szívvel is, de azonnal elkellett hagynom a szomorú, de nekem most már igen kedvessé lett kastélyt. Még csak búcsút sem inthettem annak a kedves szomorú lánykának, a ki akaratlanul magánál tartotta a szívemet. De megfogadtam, hogy mindent elfogok követni, hogy Isten segélyével, még valaha megtudjam vizsgáltni s megtanítsam mosolyogni, azokat a feledhetlen szép bánatos szemeket.

Mikó gróf csakugyan századomhoz került, igen jó katonai volt, maga a megtestesült kötelelességtudás. De közeledni senkit sem engedett magához. — Ha elvégezte hivatalos teendőit, úgy élt, mint egy remete és olyan érzéketlen volt, mint a kőszobor. A legnagyobb sajnálatomra, lehetetlen volt megnyernem rokonszenvét, — csak úgy távolról figyeltem meg, a mennyire lehetett.

Egyszer legényem, néhány hónap múlva azt a hírt hozta, hogy a gróf párbajt vívott s megsebesült. Azonnal a gróf lakására futottam, sajnos, a hír csakugyan igaz volt, bár senki sem tudta elképzelni, hogy mi adhatott okot a párbajra. — Mikor beléptem, ott feklőd az úgyon hullóhalványan egyszül, még a legénye sem volt mellette. — Sokáig álltam ágya mellett még felnyitotta szemeit, azokat a szép meglőrlényű szemeket. Megismert s valami örömféle érzés villant át az arczán. Kezet nyujtva az íróasztálon lévő mappára mutatott, megértettem s odaadtam neki. — Egy Évikénék szóló levelet vett ki belőle és kőrlég nézett rám, szólni már nem tudott. — Mély megindulással

ígertem meg neki, hogy a levelet személyesen fogom átadni, hálásan nézett rám s lehunyta fáradt szemeit. Nem is nyitotta ki többé soha, a jótékony halál meggyógyította bánattól sajnó szívét. Legyen álma édes. — A temetés után szabadságot kértem s elutaztam. A Mikó kastély most még csendesebb volt, mint valaha. Csak Sáríka kisasszony volt otthon, a családtagok nagyrésze el lett bocsájva, mert az uraságok elutaztak. Sára kisasszony szomorú örömmel fogadott, mint jó barátot szokás. Akkor már értesült a gyászról és intézkedett, hogy az utolsó sarját egy tekintélyes, gazdag főúri családnak visszahozzák ősei sírboltjába.

Egy ideig csendesen beszélgettünk, de aztán nem tudtam tovább tartózkodni magamat. Kértem Sáríkat, hogy mondja el, mi okozta ezt a sok szerencsétlenséget, mely a Mikó oszlódot ily kegyellenül üldözi.

Sáríka kissé gondolkodni látszott, hogy elmondhat-e mindent; de aztán megnyugtatta magát és szomorú hangon mondá: „Elmondok önnek mindent, hisz' a sors már úgyis bele sodorta önt ezekben a szerencsétlen viszonyokba, melyeknek a főfőokozója a pénz és vagyon volt, a mi most nem kell senkinek, pedig sok, nagyon sok van belőle.

Mikó grófnő veszedelmesen szép leány volt, kimondhatlanul szerette a fényűzést s hasonlítanul tudott költeni. Számos imádója közül Karvalyi bárót szerette a legjobban, de akkor a báró még szegény volt, nem vehette a nagy igényű comleszt feleségül, bármennyire szerette volna. Kölesönösen belátták, hogy nem lehetnek egymáséi soha. A báró kétségbeesve elutazott, a comteste pedig az első gazdag kérő felesége lett, de a bárót nem tudta elfeledni.

Eleinte csak meg voltak valahogy, mert az áldott lelkű gróf imádság szerette gyönyörű nejét, de én sokszor láttam sírni a grófnőt, ha néha egyedül maradt. Gyakran elpanaszolta, hogy mily sokat szenved a vágyakozások miatt, s nem engedte magát vigasztalni. Egyszer a báró megint csak nálunk termett. Megismerkedt a gróffal valahol s a legjobb barátok lettek.

Egyedül én tudtam, mit jelent ez a barátság. De nem szólhattam semmi, nem segíthettem a dolgon. A grófnő szebb és boldogabb volt, mint valaha. Sokszor igazán nem tudtam, a gróftól sajnáljam-e, vagy a grófnő boldogságának örüljek? Egy pár zavartalan hónap mulva a grófnő hidegülni kezdett a báró iránt, s egyre gyöngédebb, odaadóbb lett az urához. Eleinte azt hittem, ingerkedik a báróval, de egy heves, létkénykedő jelenet után, kiadta az utat a bárónak, s az bosszút esküdve vett. Több évig semmit sem hallottunk róla.

A két házastárs mindinkább megértette egymást, amiben Endre gróf születése igen nagy tényező volt. Oh! milyen nagy örömmel láttam én akkor azt a rohamosan fejlődő boldogságot; tapasztalatlan fiatal eszettel azt gondoltam, hogy most már minden veszedelemnek vége. Pedig az igazi szenvedés csak ezután kezdődött, mikor a báró újra visszakérült s felvette a gróffal szomben a barátság álcáját. A grófnő iránt hideg s követelő maradt, sokszor majd agyonkinozta. Hozott magá-

val egy aranyos kis leányt, kiről azt mondta, hogy a gyámleánya. Azt kívánta a grófnőtől, vegye magához és nevelje fel, mint a saját gyermekét. A grófnő eleinte vonakodott, de a báró azzal fenyegette, hogy mindent elmond a grófnak. Lehet, hogy eszébe sem volt beváltani a fenyegetést, de a grófnő féltette az ura nyugalma s engedett.

Nagyon természetes, hogy a két gyermek megszerette egymást. A gróf örömmel látta a fokozódó vonalmat a gyermekek között, s órákig eltervezte a felesége előtt a két kedves lény jövője felett. Mikor Évike betöltötte tizenhetedik évét, eljegyezték őket. A sötétlelkű báró csak erre várt. Azonnal fellépett, mint kóró. Szerencsétlenségre a grófnak hosszabb időre el kellett utazni valami politikai kiküldetés miatt. A bárónak így könnyű volt ezélt érní, különösen mikor nagy befolyásának sikerült Endre gróftól besoroztatni és így minden akadályt eltérni láb alól. A szegény grófnő szenvedéseit lehetetlen leírni. Mikó gróf elutazása után pár nap mulva, csendes buskomorság jelei mutatkoztak rajta, s mikor a fiatal gróf elbucszott tőle, olyan érzékellen volt, mintha nem is tudná, mi történik körülötte. Táviratoztunk a grófnak, a ki rögtön sietett haza, de mire megérkezett, Évike és a báró férj és feleség voltak, és a szegény grófnő megőrült. Elmondtam a grófnak mindent, a mit el nem kerülhettem, de rám se hallgatott, egyedül csak feleségével foglalkozott. Mielőtt elutaztak, csak annyit mondott: Sáríka, az öreg kasznárnál vigyázzanak mindenre.

Most azt sem tudom, hogy hol vannak.

Ez az egyszerű, de megrázkódtató történet még engesztelhetlenebb tette a báró iránt. Ha életem kerül, meggyilkoltam volna. Sáríka azzal az ő jóságos, nyugodt modorával alig tudott megnyugtítani s komoly gondolkodás után azt tanácsolta, ne találkozzam most még Évikével, majd előbb ő fog beszélni vele. Es addig okoskodott és könyörgött, míg megígertem, hogy várni fogok, de előbb, vagy utóbb, kihívom a bárót és megölöm.

Erre azonban nem lett szükség. A végzet már működésben volt akkor, mikor én még csak terveztem.

Évike feláldozta magát és nevelő anyja iránti hálából megesküdött a báróval, aki bátrán édesatyja lehetett volna, de mikor a teplomból hazamentek, oly határozottan jelentette ki megvételét a báró iránt, hogy az egészen belebámúlt, de az ellentállás csak növelte rég titkolt szenvedélyét Évike iránt s mindenáron győzedelmeskedni akart.

Hanem a sors könyvébe más volt megírva. Csakhamar kénytelen volt belátni, hogy büntetésének órája elérkezett és Évike sosem fogja őt szeretni, de még becsülni sem.

Ez a tudat megölte minden erélyét. Sokszor sirt elkeseredésben, mint egy gyermek. Egy ilyen rossz órában értesült a grófnő szomorú állapotáról és Endre gróf haláláról. A kettős gyászeset, melyeket ő idézett elő, úgy megrendítették, hogy minden gondolkodás nélkül, mintha csak büntető végzet vezetne volna kezét, szívenlőtte magát. Olyan jól czélzott, hogy egyetlen jajszóra sem maradt ideje.

Évike újra szabad lett, de úgy meg volt törve, hogy Sáríka betegesen vitte

vissza a kastélyba. Hónapokig remegtünk érte, de lassankint mégis meggyógyítottuk, úgy hogy két év mulva az én aranyos kis feleségem lett, amilyennek te is ismered.

— Géza, Géza! hangzott Évike hangja az udvaron, gondoskodj csak kérélek, hogy kocsis menjen az állomásra. Sáríka sürgönyözött, hogy jön.

— Ejnye, de nagyszerű! Épen arra gondoltam, hogy irni fogok neki.

Évike sokat mondogat mosolygott, de nem szólt semmit. Szeretreméltóan igyekezett vendéget mulattatni, aki perczőf perczre jobban érezte magát náluk, de meg sem álmodta, hogy a szép házi asztalony titokban minő merényletet sző az ő becézgetett agglégénység ellen.

Sáríka megérkezéssel még kedélyesebb, vidámabb lett a kis társaság. Feszitelen jó kedvvel lőtötték el az ünnepeket, mindinkább megismerve és megszeretve egymást. Sáríka roppantul tudott a tudós professzor nyelvén és sokszor úgy elvitatkoztak egymással, mintha már évek óta ismerősek lettek volna. Benődi nem győzött barátja bőbeszédűségén csodálkoni. Meg is mondta neki, de nem hozta vele zavarba; azt felelte rá, hogy igen jól érzi magát.

Évike úgy csendesen megkérdezte az urától, hogy mit szólna hozzá, ha a két vitatkozóból egy boldog pár lenne?

— Igen örülnék, de nem tartom lehetségesnek, hisz tudod...

— Ah! az épen semmit sem határoz, sok nőgyűlösből vált már igen jó családapu, aztán Sára és Ábrahám igen egymáshoz illenek. Majd meglátod, milyen boldogok lesznek, bízd csak rám!

Karancsy János úr költői versenye.

Ölöljáró sorok a Megrendelt vershez.

*Költő kebelnek első szülöttje Te,
Sónajva köszöntünk.
Bár sokba került a Te születésed,
Hull az örömhölygünk.
Hisz' „vimeidnél” szebben az angyalok, —
Még azok se zöngnek,
Te náladnál jobbat pily-polly poéták
Soha ki nem nyögnék.
Prima „érték”-ed kitünő „láb”-on áll,
„Mérték”-ben sincs hiba —
Legalább így mond' a tudós professor,
Azaz a critica.
S minthogy így mondta — az ő ielke rajta —
Eredj s az aranyévi,
A merre jársz majd szerez a szüldőnek
S mi nekünk hirt, babért.*

G Szarvasi Hirlap szerkesztősége.

Megrendelt vers.

(A „Szarvasi Hirlap” tizkoronás arannyal díjazott verseny-verse.)

*Szerkesztő úr ohajtása, —
Hogy írjak verset! Hadd lássa
Tudok-e úgy verset írni?
Mint „Lapja”-ét lebecsülni.*

Hát verset írni nem nehéz; —
De kell hozzá toll, tinta . . . s ész!
S kinek nincsen Pegazusa,
Nem jut fel a Parnassusra.

Mert ám a vers nem abból áll,
Hogy négy sort össze componál
S itt-ott annak is egy lába
Szenved lépési hibába'.

A jó versben fő az érték!
S elengedhellen a mérték,
De ha még a rím is talál,
A critica előtt megáll!

Biz' ez sem jó vers egészen; —
De mert tanít! haszna léssen.
S haszon a pénznek rokona,
S e versért jár tíz Korona!

Karancsy János.

Birálói jelentés

Karancsy János Jb. aljegyző úrnak „Megrendelt vers” ez. kisérletéről.

Szerényeágomnak jutott a feladat: eldönteni, vajjon a Karancsy úr erősködése, hogy tud olyan verset írni, sőt jobbat is, mint a Hegedős a „Szarvasi Hírlap” tárcza rovatába, konkrétan igazolható e? Igen. Versről van szó, nem költeményről. Verset fű-fa ir, költeményt kevesen. Versnél elég, ha van füle-farka, ha van mérték, ríme, magyarsága. E tekintetben a Karancsy úr versét a Hegedős versei mellé állítom; noha a „Megrendelt vers” humoros hangra törekszik, több benne a komolyeág, úgy belső, mint külső tekintetben. Hegedősnek a „Szarvasi Hírlap” 18-ik számában közölt verse férfian döngött ugyan a paedagogia ajtáját, mégis inkább nyers, mint férfias. Értelem és magyarság szempontjából pedig milyen huzárcaoinyt rejteget e két sor:

„S mi ez azüzlötte
Babonája.” —

Karancsy úr bebizonyította, hogy tud verset írni. Van érzéke a külső jeleségek iránt a amit mond, komoly irányu mellett világosan fejti ki. Legjobb belátás szerint hozzájárulok az utolsó rígmus kifakadó gyözelméhez: „E versért jár tíz korona.”

Dr. NEMES BÉLA sk.

*

Dr. Nemes Béla ezen bírálata folytán szerkesztőségünk át is adta Karancsy Jánosnak a tízkoronás aranyat, mely neki az esetre volt ígérve, ha Hegedősünk versénél jobb verset tud írni. Most pedig átadjuk a szót a Hegedősnek:

A „Megrendelt vers” győztes szerzőjéhez.

Üdv, üdv, ezerszer üdv Neked oh poeta,
Kiben e vers fogant.
Fényes csillagja Parnassus egének
Hódolatom fogadd'.

Tönkre vert engem dörgő kritikának
Sujtó bírálata.
Tied a pálmá. Enyém a tömegnek
Gúnyos sajnálata.
De jól van így. Doktor professorunk
Érdem szerint ítélk.
Legjobb tudása oh! koszorús költő
Neked nyújtott babért.

Vae victis! Nem baj. Ildd örülök annak
A győztes hogy te vagy.
Igy megmutattad, hogy a mit ldmondassz,
Nem játszai szó szavad.
Megmutattad, hogy nemcsak gáncsolni tudsz
S lerántni engemet,
De ha megfogod a penna végét, irsz
Nálam jobb verseket.

Büvös csengése lantodnak engem is
Elbájolt egészen.
Mi fenséges vagy, hogyha zúgva téped
Húrjait morészen.
Mily andalító, ha ácsapsz a mollba
S zeng lantodon légy dal,
Mely magaaba, játszai könnyúséggel
Az egész szürnyal.

Üdv, üdv, ezerszer üdv Neked oh poeta,
Kiben e vers fagant,
Új csillagja te Parnassus egének
Hódolatom fogadd'.

HEGEDŐS.

Küzdelem.

Irla: Dr. Faragó Mór.

Hiába is erősködik. Tudom, hogy szavai, — melyeknek, ha hinni tudnék a menyországot varázsolnák számomra a földre — csak szánalmat fejeznek ki irántam. Igaz, hogy még azt sem érdemlem meg.

A Svábhogy egyik gyönyörű parkjában fekete ruhába öltözött hölgy elfojtott hangon beszél a mellette csendesen ülő férfihez. Bírő tanácsosné, akit az egész Budapest arról ismer, hogy minden férfit — a kit csak sorsa összehoz vele — igájába hajt s a ki, ha a férfi lábai előtt a porban fetreng szerelmet esdve, kaczagva megy tovább. Azon ugyan senki sem csudálkozik, hogy a férfiak, közelében elvesztik eszüket. Alakja királynői, arczán a fehér és rózsaszín harmonikusán egyesül, haja — ha lebontja — bokáit verdesi, szemei sötétek, mint az éjféli és szája — bár kissé nagy — piros ajkakkal van határolva, melyek közül vakítóan fehér fogsorok villognak elő. Ezen tulajdonságaihoz járulnak még rendkívüli elmésség, társalgásbeli ügyesség s pillantásának olyan varázsa, melyet magyarázni nem, csak érezni lehet.

Az elegánsan öltözött férfi elégedetten mosolyog.

Ugyan nagyságos asszonyom, hogy beszélhet így? Hát én szánalomból szóltam az előbb magához? Ön mondja, a kinek játék egy szegény férfi szívet könyelműen összetörni? Nem. Én őszintén, szíremből szóltam, én szerelem magát.

A szép asszony hitetlenül rázza

fejét. Perczekig elgondolkozva ül helyén, fejét kezére hajtva. Arczán végtelen bánat és fájdalom honol. Keblében óriási tusa folyik. Hinni szeretne, de nem tud.

De ez lehetetlen. Hiszen senki sem gyűlölt engem e földön úgy, mint Szarvasi Lóránd és most higgyem, hogy szeret? Ha valamely társaságban összekerültünk, a hol minden férfi kedvembe járt, leste ajkaimnak minden suttogását, a hol nem kívánhatlam olyat, a mit gyorsan ne teljesítettek volna, ön mindig gúnyosan, foghegyről beszélt velem.

Ha a barátságáról beszéltem. Ön azt mondta: „asszonyom, van ön előtt annak értéke?” Szóltam légyen a szerelemről, akkor gúnyos megjegyzése. így hangzott: „nem ismeri ön azt asszonyom!” Bármil mondtam is, mindenki elragadtatásának adott kifejezést. És csak ön volt az, a ki, ha már oly kegyes volt is, hogy beszédemet nem fűszerezte megjegyzésével, megvelő pillantással fejezte ki azt a gondolatát, hogy nekem ugyan hiába beszélsz, úgy sem hiszem egy szavadat sem.

Szarvasi boljával az út homokjában alakokat rajzol, de azért látszik rajta, hogy minden figyelme a tanácsosné beszédén csügg. Az utolsó megjegyzésre felüti fejét.

De nagyságos asszonyom, ön végtelenül túloz.

Ne szakítsa félbe beszédemet, hadd fejezem be, a mit mondani akarok. Mindez így történt. S most már mindegy, nem szégyelem bevallani, hogy ez engem végig bosszantott. Kétségbeejtett, hogy nekem, aki mindég a feltétlen hódolathoz voltam szokva, meg kell barátkoznom azzal a rideg ténynyel, hogy van férfi a világon, a ki nemcsak hogy nem hódol nekem, hanem a ki hiúságotat és büszkeségemet túsúrásokkal folyton megsebzí.

Eleinte nem is hederitettem önre. Nevetve gondoltam arra, hogy fog néhány találkozás után a többivel együtt, lábaimhoz borulva szerelmemért eszedezni. De mikor napok és hetek multak s még mindig, hideg, gúnyos volt irántam, lassanként gyűlöletet ébresztett bennem.

Gyűlöltem magát, mert eszembe juttatta, hogy minden hatalom véges e földön s így az enyém sem terjed ki mindenkire, annak is van határa. Nagy lelki rázkó-

dáson mentem keresztül. S szinte csudálkozom rajta, hogy miként változott ez a gyűlölet lassanként szerelemmé.

Mielőtt megismertem az egész férfinenem gyávanak és gyöngének tartottam. Milyen véleményem lehetett volna róluk, mikor nap-nap után tapasztaltam, hogy a legerősebb férfi is elveszti minden erélyét velem szemben. Egy tekintetem rabszolgákat teremtett. Egy mozdulatomra a lábainál fetrengtek, mintha csúszó-mászó férgek lettek volna. Vagy mintha isteni hatalommal felruházott lény volnék. Hát becsülhettem-e őket valamire, szerettem-e csak egyet is közülök? Megvelettem mindnyájukat, mint a hogy az erős megveti a gyengét, a gazdag a szegényt. Mert nekem csak az erő imponál, melylyel egy kis férfias kegyetlenség van egybekötve.

Egyszer csak találok egy férfit, ki a megtestesült erő. A ki hódolatának legkisebb jelét sem mutatja velem szemben, a ki sértetet, gúnyol, szemembe mondja a leplezelen igazságot. Csuda-e, ha ilyen körülmények között éppen önt szerettem meg, kinek meghódítása olyan nehéznek, majdnem lehetetlennek látszott.

Mennyi küzdelmem volt a saját szívemmel. Hányszor lett nedves a párnám álmatlan éjszakákon? S mindez magáért. Végre megadtam magamat sorsomnak.

Tudom, hogy kinevet, mégis bevallom, hogy szerelmem végtelen és mély mint a tenger. Ha azt kívánja, hát leszek a eselédje, ha úgy akarja, a szeretője. Rendelkezzék velem! Ha csak szemernyi szeretetet vagy vonzalmat érez irántam nem dob el magától.

Igaz, hogy nekem, ki kegyetlen szívvel tiportam össze a mások szívét, nincs jogom ezt kérni öntől. De hát a szív nem gondolkodik, a szív csak érez.

Ha ön szerelmemet nem viszonozza s a kegyetlen sors arra kárhóztal, hogy öntől távol éljek, esküszöm, hogy evvel a tőrrel — kebléből tört rántott elő — döföm át szegény elgyötört szívemet.

A férfi hevesen megragadja a tanácsosné karját és a gyilkos szerszámot kezéből kitépve messze dobja a bokrok közé.

Biróné, ki előbb felkelt helyéről, a felviharzó indulatoktól ki-

merülve dől le a padra. Szemeit lehunyja, de szembéjai alól csöndes patakban könnyek árja indul meg.

A férfi pedig szól. Emma, az isten szent szerelmére ne ölje meg az én szívemet is az önével együtt.

Ismétlem, hogy nem tréfálok. Szeretem magát az örülettel határos szerelemmel. Hiszen szerettem magát ismeretségünk első pillanatától.

Az asszony arca, a mely az iménti felindulástól dúlt volt, lassan vigabb színezetet ölt magára. Sőt a férfi vallomása gyöngemolyt is varázsol rája.

Ílát ha ez igaz — s most már hála az égnek hiszem is, hogy igen — miért kínozott és gyötört annyi időn át?

Megmondom. Mikor Kalmár barátom elvitt arra az emlékezetes zsúrra; a hol magát először megláttam, elbeszélte útközben, hogy milyen kegyetlen asszony maga. S én elhatároztam, hogy ha meg is szeretném magát, — a mit lobbanékony és a szép iránt érdeklődő természetemnél fogva valószínűnek tartottam inkább belepusztulok, de azt megsejtenie önnem nem szabad. Úgy is történt. Rövid ismeretség után szívem a magáé volt. S elhatározáshoz híven, nem omlottam csinos lábai elé és nem könnyörgtem viszont-szerelemért. Ellenkezőleg. A mikor és ahol csak módom volt, éreztettem, hogy maga — ha az egész világot bolondítja is — engem hatalmába nem kerít soha.

Ha tudná milyen óriási küzdelmeket folytattam bensőmben. Hogy fáj a szívem, hogy nem vallhatam meg magának szerelmi kinyajimat. Ha látta volna kínos vergődésemet, tudom, hogy megszánt volna.

Sokszor már úgy voltam vele, mindegy, történjék bármi, megvallom önnek szerelmemet. De akkor fülembé csengett a maga szivettépő kacagása és én nyögve fojtottam vissza a kitörni készülő vallomást. És higgye meg, ha maga nem jön segítségére szerelmünknek, hogy szakitva gőgös büszkeségével, kitarjaltam egész bensejét, örökre szerencsétlenek boldogtalanok lettünk volna mindketten.

Szarvasi a tanácsosné kis kezét hávval simogatja, az asszony meg lassan közelebb húzódik hozzá.

És a vágy, mely oly hosszú időn át élt kielégítetlenül mindkettőjük szívében, végtelenül hosszú esőben és ölelésben jutott kifejezésre.

A nap lesszált. A szemnek jól eső homály terül el a szép parkban. Csönd van. A levelek alig mozdulnak a fákon. Csak egy kis fülemüle énekl el halkan esteli dalát.

Naplójegyzetek.

Bizony alig tudnók, mi szépségfölynye, bája van az Alföldnek a Felföld felett, ha meg nem mondja Petőfi. De ezzel a megmondásával is egy vagyunk, mint egyébbel, hogy hangulat szerint: hol hisszük, hol tagadjuk.

Engem soha tán annyira el nem ragadott az Alföld látványossága (a levegő: az semmi), mint ez év október havában, mikor 20 év múltán, a szarvasi főgymnasium fennállásának százados évforduló emlékünnepsége alkalmából, kiszabadulva hegyvidéki otthonom börtönfalai közül; viszontlátám a végtelen rónáságot.

Hej! Itt látni csak a maga felséges nagyságában a kiterjesztett erősséget: Isten szép egélt És csakis az eget látni mindenütt, nem áll utjában a körülnéző szemnek semmi előzgető akadály. A boldog alföldieknek hosszabb a nappaluk; jóval korábban kél nekik és később nyugszik a nap, s így többet élnek, mint mi, hegyek közé dugottak.

Az Alföldnek egyik, nagy eget látó városa, az én városom, hol hét éven át kálnalaztam a tudományok kacsáját s tömtem magamba a keserves brügót: — a kies Szarvas.

De milyen csodálatos az, hogy most kisebb benne minden: a házak, a főiskola épülete, a templom, az emberek. Mennyivel nagyobbak voltak ezek gyermekéveimben. Valjón mitől zsugorodtak úgy össze?

* * *

Bevallom, azt hittem, dülve-dül majd a sok vendég a jubileumi ünnepségre; sőt hogy hozzácsatolt vagonokkal is majd meg kell szaporítani a Szarvasnak ügétó vonatot.

De bizony másképp esett minden. Parturiunt montes — nascetur ridiculus mus!

Össze-vissza négy szálan érkezünk: egy katona (honvédezeredés), egy pap, egy színész, egy zenetanár. Jól össze voltunk válogatva. Nagyon restellünk mi is, hogy olyan kevesen vagyunk. Sietünk is elrejtőzni a várakozó tömeg közé.

* * *

Mihelyt kedves vendéglátó háziasszonyaimnál bemutatkoztam, pár szóváltás után siettem üdvözlésére az én hálványaimnak. Kik is azok? Hát a "Kőrös" meg a "Kiserdő"!

Hej, de csak búsat dobant a szívem, mikor egyiket se találta. Azaz hogy megtaláltam, de mind a kettőt halva, eltemetve.

Ez a Körös nem Körös, de tócsa; ez a „Kiserdő“ nem „Kiserdő“, hanem park.

Amaz koldusbotra jutott aggastyán, ez a másik ellenben egy felpiperézett dáma.

Mintha a Körössel szenvedett veszteséget a város, a jókarban tartott műkértel akarná magának pótolni. Helyesen, bölcsen teszi. Gyönyörű a park és úgy tudom, hasznót hajtó a kerti része.

Dehát nekünk csak szebb volt, ha egyszerű is, a „Kiserdő“, mert hozzá kedves emlékek csatoltak: Phédrus meséjében a hizott örvös eb disputál az inséges farkassal, hogy: jobb így. De már mi csak a farkas nézetén vagyunk, aki azt vitatta: jobb amugy.

Most a diákság részére ki van pécozva egy falatnyi tér. Hic Rhodus, hic salta! Eddig és ne tovább!

Hejh! másként volt az azelőtt! Mienk volt az egész erdő szélében-hosszában, tavasztól késő őszig. Muzsák lakták akkor a ligetet: fűzfapipót adtak a kezünkbe s homlokon csókoltak. Ott társalogtunk a classicusokkal, a booskoros Bornelussal, a tréfás Phedrussal, a veszekedő Ciceróval, a komoly Homerral, Virgilius és Horácczal. Ott patogtattuk a hexaméterek s jambusok trilláit. Ott szavaltuk a sárgarigók közbeszólásai közt Arany s Petőfi költeményeit. Nekünk virított az erdő minden virága s a fűzfa-barka nekünk nyílt; sőt az ágak között fészkelő nagyobb madár: varju, szarka, néha a vadruca is nekünk rakta le jó szívet tojásait, jól tudva, hogy éhenkorász alumínisták vagyunk. Csak néhanapján, 4—5 évben egyszer vált a liget betegg, bozalmassá, megközelíthetlenné, de egy időre: a tavaszi elszaporodott hernyóválság idején.

* * *

Felvirradtunk azonban a dicső jubileum napjára. Mint illik és méltó, Isten házában gyűltünk össze, aggasztón borongós, permetes időben, de magasztos hangulatban. A dalárda kezdte a régi, ismerős hymuszszal, melyet a város studiosusa ekként travertált:

— Nénii! Nénii! Van-e spiritus? "

— Kedves a jó rum, bort is vigyél, fiam!

Csupa fősperes végezte a functiókat. Az ünnepi szónok ékes nyelven, szép, esengő hangon fejtegette a nagy eszmét:

„Mi boldogítja a gyarló embert.“

A templomból a tornacsarnokba vonultunk. Ilyen még az én időmben nem volt. Minket a jó Mocsikónyi bácsi fizkázdoztatott. Nem mondom, tornatanított, mert ezt nem mívelte, csak felügyelt, hogy valaki a közreműködők közül komolyan ne törje lábát, nyakát.

Csinálta tehát a kunsztokat mindenki háborítlanul, a maga esze után, a hol és a hogy éppen jólesett: ugrószínóron, a bakon, a nyujtón, a hintán, a karfán, a függőrudon, vagy az egykarú nagy fenyőszál-emelytűn.

Az igaz, hogy meg is tanultunk pompásan bukfenyezni, bugyogót szaggatni a reménykedő szülők nagy meglepedésére.

Rendezeres izomképzésről még akkor nem szólt a nóta.

Az évszázados ünnepegség kimagasló mozzanata volt a főgymnasiumi igazgató előadása. Az előadás is, az előadó is kiváló. Eece homó! A modern magyar tanár tipikus alakja, amilyennek lenni kell: testre, lélekre „samus“; vir egregius; mindenképen mintakép az ifjuságnak.

* * *

A főgymnasium is ki lett azóta (20—35 év) tódva-fódva. A beosztás is más. Az igazgató úr mai irodája volt egykor az V-ik osztály. Ugy emlékszem mindenre, mintha csak tegnap koptaltam volna padját. Itt tettük meg önkéntelenül Szendi tanár urat hős Szondinak, szavalva bátran az ő nagy bámulata és helyealése közt, hogy: „Jó Szendi paranesol az ormi lakon.“

E faluk között hangozlatta egykoron K. tanár ur ama emlékeztető felhívást, pad szélén ülő fiához: „Móricz! bud' (légy) hornyák, többet érsz hat zsriros hátu magyarnál!“ Móricz azonban nem úgy tett. Jóravaló magyar ember lett belőle.

Itt kérdé Sz. tanár ur egyik tanítványát: „Te, te Lestany, ott, ott a sarokban! Hogy is hívják magát?“

Emitt meg, a mai tanácsterem volt az egykori 3—4. osztály. Hát abban az időben az öreg K. bácsi kinek-kinek szabadjára hagyta a vizsgai szavallati vers kiválasztását.

Egy hét múlva sorba kiálltunk a kiválasztott betanult költemény elmondására. Egy Straub nevű osztálytársunk Petőfi: „Külföld magyarjaihoz“ című versét választván, nagy tüzsel fogott hozzá: „Ti fekélyek e hazának testén!“ . . . Tovább azonban már nem mondhatta, mert az öreg ur hirtelen a hájába kapaszkodott és egy nagyot lódtat rajta, haragos szóval fenyegetve: „majd adok én neked mindjárt fekélyeket a testedre.“

Ugyanez a tanár úr, nagy botanikus léte — hallatlan — még sohasem látott kákabugát. Kerítettünk neki egyet, amelyet már jó éret volt s oldalt már ki is volt foszolva. Az öreg ur, mint valami kincset tartogatta a kezében az előadás alatt is.

Egyszer aztán, hogy, hogy nem, rájött a tüszentés ösztöne, s hirtelen éppen az a kezével kapott az orrához, melyben az ominosus bugát szorogatta. Nosza, az erős légáramra a pelyhes buga, ezer pihével úgy elárasztotta a nagyot ijedt öreg úr szemét, száját, ruháját, hogy időbe került öt kitollászni belőle.

Ugyan az ő órája alatt történt, hogy M. nevű társunk tempósan motyogta II. Endre király palesztinai hadjárát. S belebórodva a história szövegébe, szól a többi közt eképen: „Hozott pedig Endre király a sok erekye között Krisztus oldalbordájából is! . . .“

No hiszen, támadt erre nagy hahota; Maga a tanár ur is jóízűt nevetett rajta. Innentul természetes, hogy M. társunkat „Bordá“-nak tiszteltük. Igaz, hogy nem ingyen. Mert ha csak elért, bőségesen megfizetett s esufondroskodásért, lévén neki a fizettséghez igen alkalmas esontos ökle.

E helyt szavaltta egy diák nagy páthossal: „Ki kopog? Mi kopog? Egy sekete varju!“ (holló helyett). Ezzel mindjárt rá-

szolgált diákélete fogytáig a „Vak varju“ névre.

Egy másik társunk meg a „Főpiszkos“ nevet úgy vívtá ki magának, hogy a debreczeni főbiztost, főpiszkosnak olvasta.

Menjünk tovább.

Ez itt a muzeum, azelőtt is az volt s hozzá egyuttal tanácsterem. Ide lett egyszer egy kardos libuska meggyilkolása miatt beidézve K. Gy. társunk a szigorú T. igazgató elé.

Hát ugy történt az eset, hogy egy szép szombat délután, bérelt csolnakon kirándulást tettünk hárman, nem kisebb elhatározással, minthogy, miként egyszer a földet Magellán, úgy mi a Bolza-kert szigetét körülhajózázzuk. Puskát is kapartott a vezérsajkás. Egyszer aztán, tul a fűzespárti ligeten, az emberlaktá vidéken is tul, a tisztáson szembeötlik egy csoport, nem vad indián, hanem fehérbúgás libuska. Épen szépen pletykázza, toalettet végeztek. E látványra marezona társunkban felgerjedt Nimród átkos szelleme. Hirtelen körültekint, nincsen-e sanda emberi lény közelben? Senki! . . . Neki-bátorodik: egy, kettő — durrl!

A fegyver talál: egy libussal kevesebb van az élők sorában. Innam a puskaroppanás éberre keltett ám a bokor mögül egy troglodit gányót, a libanyáj gazdáját, ki félig síró, félig fenyegető szavakkal rémített, s nyakon markolva a libát, párhuzamosan kísért bennünket esőkönyösen a tulpart hosszában.

Ennek fele se tréfa — gondolók — s szeretttük volna visszacsúszni a dolgot. De hát sorsát senki sem kerülheti el. Végre elértünk, nagy megkönyebbüléseinkre az emberkéz ásta csatornához, a mely utját szegte üldözőnknek, ki kénytelen volt így tölünk elmaradni. Reménykedve evezttünk hazafelé, hátha kikerülhetjük a bűnhődés tövis koronáját.

De hiába volt minden andung.

A pedellus előbb volt nálunk, mint a hogy mi hazafértünk.

Czipelte is Nimród társunkat izibe ad audiendum verbum. Hála Isten, nem lett az egészből nagy executio. Erélyes dorgatórium, kárterít libamagium lefizetése, — ennyiből állt az egész. A ludat ugyan megkaptuk. Vesselt fejsze nyele! A gazdasszony meg is sütötte; de csak félig. Spórolt a fősvény fával. Nem lehetett a a húst meg se rágni. Ez volt a büntetés.

Ez itt a régi előkészítő osztály ajtaja. Ezen belül tanultam énekelnii nyenformát: do, re, mi, fa, so, la, si, do — sido, sido, more, more, fasolasidomore! És így tovább.

A hatodik osztály Xenophon és Cicero lakása. Hejh Anabasis! Hejh Cicero! De sokszor lefeküdtünk, meg felkeltünk, amig bennetek az utolsó betűig bekebeleztünk!

Hanem aztán, mikor végigsörgettük mind a 10—12 penzumot odahaza a karácsonyi vakációban: összeesődült bámulatunkra a falu népe. Sohasem is hallottak még 6k ennyi reneteg görög és latin tudományt.

— Hát talán még más nyelven is tudnak.

— Hogyne. Spanyolul is.

— No csak, milyen az a Spanyol?

Hát: Dvina, Nnega, Vesor, Odera, Elbe, Rajna, Szajna, Dueró, Tájó, Gvadiana, Gvadaluquir.

— Nagyszerű! Talán francziát is beszél? Természetesen. S el lett mondva Amerika, Ázsia; minden hegye, tava francia beszéd gyónánt.

Hát ilyen nagy kókler a dieshajbász ifjúság!

Bezzeg nem lehetne már most ezzel lóvá tenni a compániát, mivel manapság szinte az elemi iskolákban tanulják azt, amit mi egykor a gymnasiumban.

Valahonnan a hegyvidékekről lekerült hozzánk 7-dik osztályosnak egy Selmezen bukott diák: B. Bésze lett volna, de hát undorodott a tanulástól, nyilván azt hitte, megárt. Apja végpróbát tett vele: elküldte közénk. Hátha ide alá lesz ebből szaklona. Majd meglássuk. Jött a félévi vizsga és ennek a pedantja, a bizonyítvány. Hát bizony nagyon szomorom ütött ki mindakettőt: csupa aligkielégítő.

Az a szokás uralkodott akkor, hogy a tanár urak, hazaküldés céljából kinek-kinek kezébe adták az első félévi iskolai bizonyítványt, s nehogy valaki valami helyesbítési suskust osinálhasson benne, lapidárius betűkkel kiírták az osztályzatot sorba minden tantárgyból.

B. társunk is megkapta a magáét; elnézte rajta a sok csunya aligkielégítő egy-más alatt. Mit csináljak? Kérdé megától. „Az apám menten kivész az iskolából, ha meglátja ezt a vadállatot!” . . .

Találékony esze utbaigazította: fogta a tollat és szép ügyesen az „aligkielégítő”-et mind kiigazította „aligkielégítőbb”-re. A rászédett boldog apa azután kézhez vevén a felséges bizonyítványt, örömben földhöz vágdosta süvegét s tíz egész floréstartópitelt nyomban jutalmul, megtértnek vélt paniperda fiának.

A 8-dik osztályból is van egy emlékem. A történelem beteg tanárát helyettesíté S. tanártársa, aki értett a számokhoz, a természeti erők vizsgálásához, de nem a történelemhez. Hanem hiszen itt csak a lezke-felmondásról van szó, nem magyarázat taktásról. A feleletre szólított elkezdte: „Salamon magyar király” — tovább azonban nem folytathatta a tanár ur közberontó nagy halhotája miatt. „Ugyan — mondá — ne figurázzék, ki a manó hallott Salamon magyar királyról, hiszen az zsidó király volt.” Milyen nagyot röhögött aztán, mikor a könyvből ráolvastunk. Megeső-válta erre a fejét: „No barátim, resttellem, hogy én erről sohasem hallottam.”

Bizony mi azon se ütődünk meg. A kít szeretünk, becsülünk, annak semmit hibául fel nem rovuunk.

Még egyet.

A hatvanas évek végén a gymnasium előtt hadirendben állva vártuk a követet, br. Podmaniczky Frigyes. Lovas banderium ment eléje Mező-Túrig. Várjuk, várjuk, a kitűzött idő már jól elhaladt és semmi nesz. Egyszer aztán nagysokára jelentik, porzik az ut: közeleg a baudérium! Jöttek igaz, vágatva, de követ nélkül. A vezető lovag 10 perczel előzte meg a csapatot, repülve rohant habus paripáján, s birtelen megállítva lovát, a gymnasiumnál összesereglett monstre csoport előtt, arczban kikelve, lihegő, de erős hangon harsogá: „Itt állok előttetek immár, mint egy koronázott számár!” Ebből megértettük, hogy a várva-várt követ lemaradt a vonatról s így elmaradt. De kár

volt érte! Milyen elszántan álltunk készen lelkes élénklésére, a neki szerzett, üdvözlő dalnak, melynek kivált a végsora buzdított, ahol fel kellett a hangot repíteni a skála legfelső fokára s onnan aztán könnyedén trillázva lépegetni fokról-fokra lefelé egész a lapos földig, s ott végre összeütni a bokát egyszer, kétszer.

Az a végső sor ez volt: „Éljen báró Podmaniczky Frigyes, éljen nagy követünk!” Most is azt kívánjuk neki: Éljen! Ruttkay Sándor.

Rendkívüli közgyűlés.

Szarvas község képviselőtestülete f. hó 13-án, kedden d. e. 9 órakor rendkívüli közgyűlést tartott, melynek legviharosabb s mintegy két óra hosszáig tartó vitát scenáló pontja az ismeretes „fa ügy” volt, melyet mi lapunk mult számának „Mint sáfárkodnak a községhezán” cz. cikkében ismertettünk. A közgyűlés lefolyásáról lapunk jövő számában fogunk részletesen referálni. Itt egyelőre csak annyit említettünk meg, hogy ez ügyből kifolyólag a képviselőtestület úgy az első jegyzőnek, mint a községi bírónak bizalmat szavazott.

Dr. Lengyel Sándor pedig azért, mert az első jegyző és a községi bíró megelégedtek a képviselőtestület bizalmi nyilatkozatával és egyéb elégtételt nem keresnek, nevezettek ellen fegyelmi eljárás megindítását kérelmezte.

KÖZGAZDASÁG.

Piaez.

— Péntek, Deczember 19. —

Gyenge kinalat.	frt.
Finom piros búza	7.60—7.70
Jobb faj merkantil	7.45—
Merkantil sárgás	7.30—
Üszkös búza	7.00—
Uj zab	—
Uj köles	—
O-tengeri	6.40—
Tengeri új száraz	5.50—
Luczerna mag prima	—

Községi füzéseknek létesítése.

A földmivelésügyi miniszter a közelmultban negyven községben létesített füzvessző-telepeket, mivel azonban a telepek száma mind- eddig kevés arra, hogy elegendő jöminőségű ipari cikkekkel előállítható füzfavesszőt produkáljon, főgondot fordítván a gyümölcs- szállításhoz szükséges füzvessző termelésére, hajlandó a községek által létesítendő telepekre ültetésre füzvesszőt ingyen adni s minden hold telepítéséhez 100 K. segélyt engedélyezni. A miniszter ezen üdvös intézkedésének, bár maga e kérdés kis jelentőségűnek látszik, mi rendkívül nagy fon-

tosságot tulajdonítunk és pedig azért, mert tudjuk, hogy jóformán minden község, vagy pedig egyes birtokosok tulajdonában van olyan lapos vízjárta, kopár, hassználatlan terület, melyek füzések létesítésére alkalmasak. Ha egy község előljárósága gondolkodni fog azon, hogy mily jótétemény lenne, ha a község pl. kosárfűzet termelne, s télen akkor, mikor a lakosok nagyrésze 5—6 hónapon át tétlenül tölti el az időt, ahelyett háziiparral és pedig olyannal foglalkozna, amelynek produktumait biztosan és jól lehet értékesíteni, akkor meg vagyunk arról győződve, sietve fogja a község a miniszter támogatását igénybe venni és lakosságának helyzetén nagyon sokat fog javítani és bizalmat magával szemben növelni.

Tej — poralakban.

Egyik francia folyóiratban dr. Caze ismerteti dr. Campbell pen-sylvániai orvosnak arra irányuló tanulmányait, hogy a tejet poralakban előállítsa, illetve porrá változtassa. S ime sikerült a kísérlete s ma már lehetővé van téve, hogy a legmelegebb világ-részben is élvezhetik a tejet s ki van zárva, hogy a hőség miatt elromlanék; a tejnek gőzzé változtatása meddő munka maradt; a sűrített tejnek meg az a hátránya, hogy a tiszta tej alkatrészeiből csakis a casein van meg benne; de a poralakú tej ugy-szólván megoldotta az oly nehéz feladatot. Hogy tényleg nem volt könnyű ennek a problémának a megfejtése, onnan is kiviláglik, hogy dr. Campbell három teljes évet szentelt a kutatásoknak s hogy 580,000 K.-ba került ez a 3 év. De a pénze most busás kamatokkal térül meg, amennyiben most már a poralakú tej a kereskedelemnek rendes árucikkévé fogja képezni.

Szerkesztői üzenetek.

— Névtelen levelekre nem válaszolunk. —

Jólan. Nem jó, ha fiatal leány kiteszi magát a szerelmennek, pláne tizenhét éves korában, amikor bizonyos, hogy abba szeret bele, a kivel foglalkozik s nem abba, a kihez illenék.

Váló. Válóper folyama alatt a házastársak együtt lakása nincs megengedve s ha a bíróság hivatalos tudomására jut, a választ nem mondja ki.

R. L. A jó izlés ellen való mérénylet ilyen vesek közzétételét kérni is.

Vasuti menetrend.

Indul Szarvasról:

Mezőtúr felé reggel 8 óra 44 p. — Délután 1 óra 49 p. — Éjjel 9 óra 20 perczkor.

Mezőhegyes felé éjjel 3 óra 39 p. — Délután 1 óra 35 perczkor.

Érkezik Szarvasra:

Mezőtúrról éjjel 3 óra 32 p. — Délután 1 óra 4 p. — Este 5 óra 56 perczkor.

Mezőhegyes felől reggel 8 óra 24 p. — Délután 1 óra 34 perczkor.

A Pesti Napló karácsonyi ajándéka)
Zichy Mihály album.

A Pesti Napló a mely eddigelé Madách Ember tragédiáját, Arany balladát Zichy Mihály képeivel, Katona József Bánk bánját, Kisfaludy Sándor Mimfy szerelmelt remek albumba foglalva és legutójjára a **Költők albumát** adta olvasóinak karácsonyi ajándéknak, az idén az eddigelé is nagyobb szabású, diszban, tartalomban nemcsak az eddigi ajándékokat felülmúló, de a könyvpiacoz is ritkaság számba menő diszművel o o

Zichy Mihály albumot szánta olvasóinak karácsonyi ajándéknak, o o o o o o o o o o

Zichy Mihály képeivel világotított impozáns albumba foglalt gyűjteményét, a Költők Albumánál nagyobb és díszesebb alakban, Zichy Mihály világhíru művészi termelésének legjavát, o o o o o o o o o o

legszebb festményeit és rajzait foglalja magá, **negyven műlapon** amelyek o o

ban ez diszmű **negyven műlapon** mind egy-
kéhez **legkiválóbb** esztetikuskánk és műbírátlnk
írnak szövegmagyarázatot. A valóban remek ki-
vite. o műlaponak egyrésze **gyönyörű** színyomású
lesz, olyan, amilyen eddig alig jelent meg
magyar diszműben. o o o o o o o o o o

A negyven pompás műlapot, a kisíró szöve-
get és Zichy Mihály egyéniségűet, változatos élet-
pályájának regényes

rajzát valamint Zichy **gazdag bekötési tábla**

rajza után készült

foglalja **gyönyörű** díszes kötetbe. o o o o

A Pesti Napló e nagyobb szabású diszmű-
mővét az athenaeum állítja ki. A Zichy Mihály
albumot, amelynek az Athenaeum eredeti kiadá-
sában 90 K a "Pesti Napló" új kvart kiadásá-
ban karácsonyi ajándéknak megkapja a Pesti Napló
minden állandó előfizetője. És megkapják díj-
talanul azok az új előfizetők is, a kik egész éven
át fél, negyedév, vagy havonként, de megzakítás
nélkül fizetnek elő a Pesti Naplóra. o o o o

3719.1902. tkv. szám.

HÍRDETMÉNY.

ÖCSÖD KÖZSÉG tkönyve a közle-
gelo egyéneként történt felosztása kö-
vetkeztében részlegesen átalakított, és
ezzel egyidejűleg azokra az ingatlanokra
nézve, a melyekre az 1886. XXIX., az
1889. XXXVIII. és az 1891. évi XVI.
t.-cikkek a tényleges birtokos tulajdon-
jogának bejegyzését rendelik, az 1892. évi
XXIX. t.-cikkből szabályozott eljárás a
a tkvi bejegyzések helyesbítésével kap-
csolatosan foganatosítottat. Ez azzal a
felhívással tétetik közé:

1. hogy mindazok, a kik az 1886. évi
XXIX. t.-cz. 15. és 17. §-al alapján, ide-
értve e §-oknak 1889. XXXVIII. t.-cz. 5.
és 6. §-aiban és az 1891. XVI. t.-cz. 15. §.
a) pontjában foglalt kiegészítéseit is, vala-
mint az 1889. XXXVIII. t.-cz. 7. §. és
az 1891. XVI. t.-cz. 15. §. b) pontja alap-
ján eszközölt bejegyzések, vagy az 1886.
XXIX. t.-cz. 22. §-a alapján történt tör-
lések érvénytelenségét kimutatják, e vég-
ből törlési keresetüket hat hónap alatt,
vagyis az 1903. évi június hó 30. napjáig
bezárólag a tkvi hatósághoz nyújtsák be,
mert az ezen meg nem hosszabbítható
záros határidő eltelte után indított törlési
kereset annak a harmadik személynek, a
ki időközben nyilvánkönyvi jogot szer-
zett, hátrányára nem szolgálhat,

2. hogy mindazok, akik az 1886. XXIX.
t.-cz. 16. és 18. §-ainak eseteiben, ide-
értve ez utóbbi §-nak az 1889. XXXVIII.
t.-cz. 5. és 6. §-aiban foglalt kiegészítéseit
is, a tényleges birtokos tulajdonjogának
bejegyzése ellenében ellentmondással élni
kívánnak, írásbeli ellentmondásukat hat
hónap alatt, vagyis 1903. évi június hó
30-ik napjáig bezárólag a tkvi hatósághoz
nyújtsák be, mert ezen meg nem hosz-
szabbítható záros határidő letelte után el-

lentmondásuk többé figyelembe vétetni
nem fog.

3. hogy mindazok, akik a tkv. átalaki-
tása tárgyában tett intézkedések által,
nemkülönb azok, akik az 1. és 2. pont-
ban körülírt esetekben kívül az 1892.
XXIX. t.-cz. szerinti eljárás és az ennek
folyamán történt bejegyzések által előbb
nyert nyilvánkönyvi jogokat bármely
irányban sértve vélik, ideértve azokat is,
akik a tulajdonjog arányának az 1889.
XXXVIII. t.-cz. 16. §-a alapján történt
bejegyzését sérelmesnek találják, e te-
kintetben felszólalásukat tartalmazó kér-
vényüket a tkvi hatósághoz hat hónap
alatt, vagyis 1903. évi június hó 30. nap-
jáig bezárólag nyújtsák be, mert ezen
meg nem hosszabbítható záros határidő
elmulta után az átalakításakor közbejött
téves bevezetésből származó bármilyen
igényeket jóhiszemű harmadik személyek
irányában többé nem érvényesíthetik, az
említett bejegyzéseket pedig csak a tör-
vény rendes útján és csak az időközben
nyilvánkönyvi jogokat szerzett harmadik
személyek jogainak sérelme nélkül támad-
hatják meg.

Egyuttal figyelmeztetnek azok a felek
akik a hitelesítő bizottságnak eredeti
okiratokat adtak át, hogy amennyiben
azokhoz egyszersmind egyszerű másolato-

kat is csatoltak, vagy ilyeneket pótlólag
benyújtanak, az eredetieket a telekkönyvi
hatóságnál átvehetik. Szarvas, 1902. évi
november hó 30-án. A kir. járásbíró, ság,
mint tkvi hatóság.

Mészáros, kir. járásbíró.

Értesítés.

Minden hangzatos reklám nél-
kül a nagyérdemű közönség
szíves tudomására adom, hogy
nálam úgy mint az előző évek-
ben is, a kezdődő karácsonyi
ünnepekre **karácsonyfa**
és karácsonyfa-dísz
nagy választékban kapható,
valamint ajánlom elsőrendű
kávét, tea és rum készletemet.

kiváló tisztelettel
Csapó Soma.

Üzlet megnyitás.

Van szerencsém a nagyérdemű közönség tudomására juttatni, hogy Szarvason, Kossuth-utca 503. szám alatt, a mai kor igényeinek teljesen megfelelő

Vas- és festék-üzletet

nyitottam. Midőn ezt a n. é. közönség tudomására juttatom, biztosítom arról, hogy minden törekvésem oda fog irányulni, hogy pontos lelkiismeretességgel és szorgalommal megérdemljem mindazon vevőim bizalmát, kik engem megbizásaikkal meg fognak tisztelni. A n. é. közönség szíves pártfogását kérve, vagyok Szarvason, 1892 decz. hóban

tisztelettel
KONDACS PÁL.

2-1 I. 55.

ÉRTESÍTÉS.

Van szerencsém a m. t. közönség b. tudomására hozni, hogy **üzletemet megnagyobbítva**, eddigi üzletem mellett

kész ruharaktárt

rendeztem be. Állandóan nagy raktárt tartok úgy férfi- és gyermekruhákban, mint női confectionban.

Egyben ajánlom az őszi idényre

úri és női divatárú üzletemet,

ahol az összes cikkek, mint úri-, nő- és gyermekcipők, fehéremleiek, keztyűk, csipkék, szalagok, kalapok, esőernyők stb a legfinomabb minőségben, legolcsóbb árban beszerezhetők.

A t. közönség szíves pártfogását kérve, vagyok

kiváló tisztelettel

Ungár Jónás.

14-13 I. 35.

KARÁCSONYI VÁSÁR.

Kedvező vételek folytán azon szerencsés helyzetbe jutottam, hogy **dúsan felszerelt üzletemben** szebbnél szebb kivitelű

karácsonyi és újévi ajándéku

szolgáló játékarúkkal gyermekek és felnőttek részére, nemkülönben
o o o o o igen szép karácsonyfákkal és díszekkel o o o o o

● ● ● ● ● **bámulatos olcsó áron szolgálhatok.** ● ● ● ● ●

Egyben ajánlom a legkifogástalanabb minőségű fűszer és ételmi szerekkel kellőleg ellátott **ÜZLETEMET** is a n. é. közönség szíves pártfogásába.

Farkas Soma

3-3301.

Szarvason.

Van szerencsém a n. é. közönség b. tudomására hozni, hogy

Szarvason, **Új-templom-utca 1624. sz. a.**

fényképészeti műtermet nyitottam.

Készíték a legkisebb visite alakú képektől egész életnagyságú képekig, művészi kivitelben. — Családi a. alkalmi képelt felvételre véget, kivámrta lúszhoz is olmegezt. 33
!! Jutá .yos árak, pontos kiszolgálás, kifogástalan képek !!

— 3 drb. visit alakú fénykép ára 2 korona. —

A n. é. közönség b. pártfogását kéri

Darida Mihály,
o o o fényképész o o o

Műterem megnyitás!

o o DOLESCH JÓZSEF o o
könyvnyomdájában:
egy jócsaládból
.. való FIU, ..
o o TANULÓUL o o
— felvétetik. —

*** Fűrdő és vízvezeték berendezések. ***

Üzlet-megnyitás!

Van szerencsém a n. é. közönség szíves tudomására hozni, miszerint Szarvason, a **Deák Ferencz-utca 556. sz. a.** (Baginyi-féle házban, a Szarvasi Hitelbankkal szemben) törvényszékiileg bejegyzett czégem alatt, egy új, a mai kor igényeinek teljesen megfelelő

BÁDOGOS ÜZLETET

nyitottam. Raktáron tartok mindennemű konyhafelszerelési czikkeket, díszedényeket horgonyréz és más fémekből. Elvállalok bármennemű bádogos munkát u. m. torony- és tetőfedések, esatornák, vízgyűjtő-katlanok, tetőablakok, vázák és csúcsok egyszerű és díszes kivitelben. Ezenkívül elvállalok vízvezeték és fürdőberendezéseket, szagtalan closet felszerelését,

Acetylen berendezéseket.

Pontos és gyors munka. Jutányos árak. Mérték és rajz szerinti megrendelések pontos kiviteléért szavatolok. És minden e szakmába vágó munka és javítás elfogadtatik.

Egyben van szerencsém értesíteni a n. é. közönséget, miként Kerekes Mihály b.-csabai cserépkályha-készítőnek lerakala van üzletemben, hol is az érdeklődők azt megtekinthetik s esetleges megrendeléseket, kályhajavítását, átrakását és tisztítását is elfogadom.

Becses pártfogásukat kéri alázatos szolgáljuk:

FORSTER KÁROLY

14 131. 34.

*** Cserépkályha raktár. ***

Épület- és díszmű-árúk.

Acetylen felszerelések.

Diszes szemfüdelek s érczkoporsók.

Marosi Pál

épület- és bútorasztalos
temetkezési intézete

SZARVASON 1571. sz. alatt,
Kocsuth- és Hunyadi-u. sarkán
[Konstantinovic-féle ház].

Van szerencsém a n. é. közönség b. tudomására hozni, hogy évek óta fennálló
épület- és bútorműhelyemet, ércz- és fakoporsó raktáramat

újólag berendeztem s minden iparkodásom odairányul, hogy a n. é. közönségnek
e nemű gyártmányokkal, u. m. **a legkitűnőbb anyagból készült ércz-,
tölgy- és fenyőfa-koporsókat**, továbbá szemfüdelt, matracz-párnát, termé-
szetes és csinált virágokból készült **koszorúkat**, feliratos szalagokkal, a lehető
legnagyobb választékban tetemesen leszállított árak mellett szolgálhatok.

Elvállalok minden rendű és rangu temetések rendezését a legdíszesebbtől a leegyszerűbbig —
fakoporsók 2 koronától s érczkoporsók 68 koronától feljebb — kívánatra díszes gyászkocsival, szoba-
behuzattal, gyászlobogó, díszes ravaltakarók, gyertyatartók és fákllyákkal, azonkívül sírfeldíszítst, hul-
laszállítást vidékre és viszont, szóval minden e téren előforduló megrendeléseket a legpontosabban és
legjuttányosabban eszközölök.

==== Gyászjelentések nyomtatását és szétküldését is eszközölöm. ====

Mély tisztelettel

MAROSI PÁL épület- és bútorasztalos
= SZARVASON =

20-16 I. 11.

Sírkoszorúk és szalagok.

DOLESCH JOZSEF

.Belicey-út. **könyvnyomdája** .Szarvason.

Hibátlan munka!

ELVÁLLALOK
A KÖNYVNYOMDÁSZATBAN
ELŐFORDULÓ
MINDENFÉLE MUNKÁKAT.

- . Béli meghívók .
- .. Táncrendek ..
- ... Névjegyek ...
- .. Levélpapírok ..
- Borítékok
- . Gyászjelentések .
- ... Körlevelek ...
- ... Számlák ...
- ... Jegyzékek ...
- ... Részvények ...
- .. Évi jelentések ..

Olcsó árak!

Van szerencsém a n. é. közönség
b. figyelmébe ajánlani a modern
kor igényeinek teljesen megfelelő,
a legújabb irányzatú betűkkel és
gépekkel dúsan felszerelt o o o

KÖNYVNYOMDÁMAT.

Mely körülménynél fogva vállal-
kozok minden a könyvnyomdász-
szatban előforduló munkák izlé-
ses, gyors és pontos elkészítésére
a legjuttányosabb árak mellett o o
Becsese megrendeléseiket kérve,
tisztelettel DOLESCH JOZSEF.

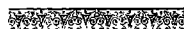

Izléses kiállítás!

NYOMDÁM
TÜBBSZINBENI MUNKÁK
NYOMTATÁSÁRA
DÚSAN VAN BERENDEZVE.

- ... Díszművek ...
- ... Könyvek ...
- .. Arjegyzékek ..
- ... Naplárak ...
- ... Ujságok ...
- . Alapszabályok .
- ... Röpiratok ...
- ... Szinlapok ...
- ... Bárczák ...
- .. Falragaszok ..
- ... Táblázatok ...

Ijó anyag!